

Nr. 7, 9. årgang • December 2003
Tillæg til Kommunistisk Politik 25, 2003

Orientering

Carl Madsen 1903-1978

Oliemaleri af Jørgen Buch

Teoretisk tidsskrift for Arbejderpartiet Kommunisterne APK

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Carl Madsen 100 år

Da Carl Madsen den 3. juni 1975 blev ekskluderet fra DKP på grund af revolutionær virksomhed, samtidig med at programdiskussionen om det såkaldte 'antimonopolistiske demokrati' blev sat i gang, skrev han en dedikation til vennen og kammeraten Herluf Bidstrup i artikelsamlingen 'Når bladene falder'. Bogen udkom netop dengang. Dedikationen lyder sådan:

Kære Herluf

Jeg har nemt ved at tilgive de enfoldige, der ikke ved, hvad de gør.

Sværere falder tilgivelsen mig med dem, der udmærket ved det.

Sværere er det med de fejge, der ikke alene ikke tør stå ved det, de godt ved, men absolut skal føre kniven mod dem, der tør, og som gør det, de godt ved, de selv burde.

Carl Madsen 13.6.1975

I de følgende måneder arbejdede han på overtid med det nye programforslag for DKP. Han skrev '63 randbemærkninger om programudkastet til DKP', flere hundrede sider, hvor han endevendte hver fra-

se, hvert komma med sit kritiske og trænede intellekt. Det er en af de store politiske og teoretiske præstationer i den danske kommunismes historie. Et uddrag af 'Randbemærkningerne', der aldrig blev udgivet i deres helhed, og ikke pudset endeligt af til bogform, udkom på forlaget Demos under titlen 'DKP's programudkast – en kommentar'.

"Det ny program er manifestationen af DKPs lange nedtur fra en gang at have været et samfundsrevolutionært socialistisk parti til at blive et tæmmet, reformistisk, statsaccepterende og liberalistisk", skrev han i en introduktion til en stencileret udgave af 'Randbemærkningerne':

"Det ny værk står og falder med begrebet 'antimonopolistisk demokrati'. Det er den bærende bjælke i programkonstruktionen."

Huset er for længst braset sammen – men den 'bærende bjælke' hænger ved. Nu skal et nyt 'kommunistisk' parti af KPId, DKP/ML og måske det nuværende rest-DKP, bygges på det 'antimonopolistiske demokrati'.

Prøv at tjek efter hos Carl Madsen, hvordan det vil gå!

Redaktionen december 2003

Indhold

Forside: Carl Madsen 100 år Oliemaleri af Jørgen Buch	Om Iraks Kommunistiske Partis landsforræderi og totale bankerot Af Michael Jensen Side 16
Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Parti- er og Organisationer 2003 Side 3	2 historiske dokumenter 5.-kolonnefolkene i Rusland Side 24
Novemberkonference 2003 Revolution eller reformisme Af Henning Paaske Jensen Side 5	Apropos Mr. Morrisons erklæring J.V. Stalin Side 27
Revolution i Danmark og kom- munistisk strategi Af Klaus Riis Side 11	APKs 2. kongres april 2003 APKs 2. kongres og de kommende opgaver Side 30
	Stop imperialismen! Socialismen er fremtiden! Side 33

Orientering

Teoretisk tidsskrift

Nr. 7, december 2003

9. årgang - ISSN 1600-9096

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

Santo Domingo, Den Dominikanske Republik, November 2003

Sluterkklæring

I

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer har i Santo Domingo afholdt sit ordinære møde, som analyserede den internationale politiske situation med det formål at fremhæve de elementer, der kan bidrage til fremme af en taktik for at forbinde os med masserne, vinde ledelsen af disse og styrke perspektiverne om revolutionen, og bekræfte kampen for at gøre en ende på det kapitalistiske herredømme og for oprettelsen af socialismen i verden.

II

1. Konferencen bekræfter, at kapitalismens almene krise, der begyndte med overgangen til dens monopolistiske stadium, uddybes, at livs- og arbejdsbetingelserne forringes, at systemets grundlæggende modsætninger skærpes, og at elementerne til en mangesidig krise akkumuleres og også påvirker de udviklede kapitalistiske lande, hvilket bekræfter den leninistiske teori om imperialismen.

2. Under disse betingelser udvides den sociale basis for den folkelige og revolutionære kamp, og vi marxistisk-leninistiske partier må udnytte dem ved at lægge stor vægt på at ledsage og lede masserne i kampen mod imperialistisk aggression.

3. Konferencen konstaterede endvidere i forhold til den nuværende krise, at modsætningerne mellem de forskellige imperialistiske magter skærpes. Den vurderede således, at aggressionskrig er et aktuelt spørgsmål og en del af den imperialistiske politik for at genkolonisere områder i kampen om territorial nyopdeling

af verden.

4. Konferencen betragtede ligeledes, at modsætningerne mellem de imperialistiske lande og de undertrykte lande fortsætter med at være karakteristisk for epoken. Derfor bevarer den leninistiske tese om det svageste led i imperialismens kæde sin fulde gyldighed.

5. Et særligt vigtigt spørgsmål, som vi har observeret, er den voksende opvågning og opsvinget i den folkelige mobilisering, særligt arbejdernes, forskellige steder i verden. Ligeledes fremhæver konferencen, at disse brede massebevægelser har nået et større bevidsthedsniveau i afvisningen af den imperialistiske politik.

6. For konferencens deltagere eksisterer der følgelig nogle objektive betingelser for fremskridt i den revolutionære proces, hvilket sætter spørgsmålet om den subjektive faktor som en hovedudfordring, dvs. opbygningen og styrkelsen af de marxistisk-leninistiske partier, højnelsen af massernes organisering, bevidsthed og kamp, fremme af dannelsen af marxistisk-leninistiske partier, hvor de ikke findes, og styrkelsen af disses aktioner internationalt.

III

7. Særligt efter begivenhederne den 11. september 2001 har den amerikanske imperialisme tiltaget sig offerrollen og antaget en dristig, skamløs og krigerisk holdning. Efter besættelsen af Afghanistan og imod holdningen hos flertallet af verdens folk kastede den sig ud i erobningskrigen mod Irak, og i overensstemmelse med den antagne rolle har den yderligere fyldt verdenssituationen med krig og trusler mod nationernes uafhængighed og folkenes demo-

kratiske rettigheder, inklusive det amerikanske folks egne.

8. Konferencen støtter den retfærdige modstandskamp, som føres af folkene, der er underkastet de forskellige former for imperialistisk aggression, især militær besættelse, sådan som det er sket i blandt andet Afghanistan og Irak. Endvidere udtaler den solidaritet med det palæstinensiske folks kamp.

9. Denne holdning (punkt 7, o.a.) har ført til fascistiske metoders genopståen i ledelsen af de borgerlige stater, hvortil Socialdemokratiet endnu engang har stillet sig selv til rådighed.

10. Dette bevirker, at paroler og opgaver som *kampen mod aggression og de imperialistiske krige, for national selvbestemmelse og solidariteten mellem folkene* får større aktualitet og betydning. Man har allerede set den kraft og evne til at samle, som denne sag i sig selv indeholder, da gader og pladser i lande på alle kontinenter i dagene op til og under aggressionen mod Irak var skueplads for imponerende antikrigsdemonstrationer, hvor arbejderklassen og især arbejderne havde en fremtrædende deltagelse.

11. En særligt vigtig kendsgerning ved disse manifestationer mod den imperialistiske politik er, at de samtidig rejste krav om sociale rettigheder og forbedringer.

12. På samme måde, og i kraft af at regeringerne i USA og de andre imperialistiske lande i kampen mod terrorismen har vist sig rede til at krænke rettigheder og ophæve friheder, er *kampen for demokratiet og de politiske rettigheder et vitalt spørgsmål i disse tider*, hvor diktatoriske og fascistiske metoder og tendenser styrkes i lovgivningen.

13. Det forstås, at de imperialistiske magters aggressivitet uddyber modsætningerne mellem dem og de undertrykte og truede nationer og gør, at *den patriotiske og nationale kamp er et vigtigt felt for vores politiske anstrengelser, såvel i underudviklede som i nogle udviklede lande.*

14. Set ud fra et teoretisk og principielt synspunkt så kræver begivenhedernes gang i verden, at kommunisterne er enige i to vigtige spørgsmål, som er: (1) *Bekræftelsen af den leninistiske teoris gyldighed, der definerer imperialismen som kilden til krig og som reaktion over hele linjen og (2) Nødvendigheden af at opbygge partier, der er tilstrækkeligt hærdede og egnede til at lede arbejderne, folkenes og nationernes*

kamp.

15. Som en nødvendig fuldstændiggørelse af ovenstående er det på sin plads at nævne den vigtighed, som vi altid har tillagt *såvel den proletariske internationalismes praksis som den skånseløse kamp mod borgerskabets værdier, kultur og ideologi, mod revisionismen, som udtryk for højreopportunismen og dennes medfølgende vankelmød og forræderi, og mod venstresekterismen.*

En anden verden er nødvendig – socialismen!

Underskrevet af:

Brasiliens Revolutionære
Kommunistiske Parti (PCR)
Øvre Voltas Revolutionære Kommunistiske Parti (PCR), Burkina Faso

Arbejderpartiet Kommunisterne (APK)
Den Dominikanske Republiks
Kommunistiske Arbejderparti (PCT)
Ecuadors Marxistisk-Leninistiske
Kommunistiske Parti (PCMLE)
Frankrigs Kommunistiske
Arbejderparti (PCOF)
Organisationen for Italiens Proletariats
Kommunistiske Parti
Mexicos Kommunistiske Parti/
Marxister-Leninister (PCM-ML)
ML-gruppen Revolusjon, Norge
Spaniens Kommunistiske Organisation
Oktober
Koordinationen af Kommunistiske
Organisationer i Spanien (*observator*)
Tyrkiets Revolutionære
Kommunistiske Parti (TDKP)
Tysklands Kommunistiske Parti (KPD)
Partiet Røde Fane (BR), Venezuela

Santo Domingo, november 2003

Hilsen til Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Partis 6. kongres

Ecuadorianske kammerater.

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer forsamlet i Santo Domingo, Den Dominikanske Republik sender sine broderlige hilsner til jeres 6. kongres.

Vi er overbeviste om, at kongressens arbejde vil betyde en konsolidering og styrkelse af Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti (PCMLE).

Eksistensen af stærke kommunistiske partier er af afgørende

betydning i en tid som denne, hvor imperialismen bliver stadig mere blodtørstig, og folkene og arbejderklassen lider under dens angreb, men også begynder at rejse sig og gøre modstand.

Kun det kommunistiske parti er i stand til at forene masserne og lede deres kampe. Et eksempel på dette er det arbejde, som I laver. Et eksempel på dette er Ecuadors Demokratiske Folkebevægelse (MPD). Jeres succes bekræfter ideen om nødvendighede-

den af et kommunistisk parti, bekræfter rigtigheden og dygtigheden i jeres ledelse.

Af hele vores hjerte ønsker vi, at jeres 6. kongres bliver en succes, en succes, der også vil være vores, folkenes og verdens arbejderklassens.

Længe leve marxismen-leninismen!

Længe leve PCMLE's 6. kongres!

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

Hilsen til Mexicos Kommunistiske Parti/Marxister-Leninisters 4. kongres "Sergio Barrios"

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer forsamlet i Santo Domingo, Den Dominikanske Republik, sender sine broderlige hilsner til jeres 4. kongres "Sergio Barrios".

Den aktuelle politiske situation, hvor imperialismen bliver stadig mere aggressiv, hvor folkene og arbejderklassen i verden er ofre for forskellige former for undertrykkelse, men hvor de også forstærker deres kamp kvantitativt såvel som kvalitativt, påtvinger os kommunister at styrke vores

partier og organisationer og således gøre det muligt for os at lede kampen mod imperialismen og forberede betingelserne for at styrte kapitalismen og oprette socialismen, denne "anden verden, som er mulig", og som er den eneste, der kan sikre fred og broderlige forbindelser mellem folkene.

Heri består vigtigheden af jeres 4. kongres og dennes succes. Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer er overbevist om, at kongressen vil betyde styrkelsen af jeres parti, og derfor

også vores styrkelse, styrkelsen af den internationale kommunistiske bevægelse.

Modtag derfor vores bedste ønsker om, at jeres kongres forløber med succes.

Længe leve den proletariske internationalisme!

Længe leve Mexicos Kommunistiske Parti/Marxister-Leninisters 4. kongres!

Ære til kammerat Sergio Barrios!

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

Novemberkonferencen 2003

100-året for den revolutionære kommunist Carl Madsen

Revolution eller reformisme

Af Henning Paaske Jensen

AFDÆKNING AF
"ANTIMONOPOLISTISK
DEMOKRATI" I 100 ÅRET FOR
CARL MADSENS FØDSEL

Det vil her i 100 året helt være i Carl Madsen ånd at styrke og genopfriske kampen imod antimonopolistisk demokrati, en sammensat strategisk plan for socialdemokratisering af det kommunistiske parti og at lade kapitalismen bestå.

Den plan Carl Madsen i sit livs efterår afdækkede i skrift og tale i et forsøg på at vende den socialdemokratiske kurs i DKP, men forkalkningen var for omfattende til at det kunne lykkes.

Vi gør det ikke først og fremmest for at mindes Carl Madsen men fordi hans kamp imod DKPs socialdemokratisering er yderst aktuel i dag. Ikke ved at citere en masse af Carl Madsens kritik af DKPs program i 75, men ved at fremhæve kerneindholdet i de problemstillinger Carl Madsen rejser i sine bøger: Især "DKPs programudkast - en kommentar" (21 randbemærkninger til DKPs programudkast) samt "Når bladene falder" (om udviklingen i DKP med taler og artikler fra 1969-75) begge udgivet på Demos forlag i 1975 samt "Revolution og statsmagt" - et foredrag om DKPs strategi, udgivet på Arbejderforlaget i 1980.

Den unge Carl Madsen
(1903-1978)

I hele den internationale arbejderbevægelses historie har spørgsmålet om revolution eller reformer været en skillelinje, to modsatte linjer.

I stedet for at opnå socialisme gennem revolution fastholdes og fornyes påstanden om, at der findes en lettere og fredeligere vej, trin for trin gennem reformer, selvom man da taler om, at reformer kan være forbundet med turbulens. Men man skjuler i virkeligheden, at kapitalismens generelle retning er en nedadgående bevægelse, som Karl Marx klart har påvist, på bekostning af arbejderklassen og den arbejdende befolkning. Det er statens opgave at sikre, dette sker. Kapitalismen er dermed med til at skabe sine egne banemænd.

Det internationale kommunistiske samarbejdsforum IKMLPO, som APK, Arbejderpartiet Kommunisterne, er tilsluttet, er netop

opbygget i kamp mod et sådant bedrag. Imod den moderne udgave af den socialdemokratiske reformisme, Hrustjov-Bresjnev-reformismen. Den moderne revisionisme, som Albanien stillede sig i spidsen for at bekæmpe.

Denne splittelseslinje påtvang i 70'erne en spaltning af den internationale kommunistiske bevægelse og medførte opbygningen af nye marxistisk-leninistiske partier, da de fleste fulgte Hrustjovs kapitulationslinje over for imperialismen.

Vi har i praksis set, hvad den socialdemokratiske reformisme og ministersocialismen har ført til, ikke kun i Danmark, men også i andre lande i Europa, ikke mindst i England med Blair som Anders Foghs forbillede.

Det er et socialdemokrati, som er borgerskabets vigtigste sociale støtte og et af dets foretrukne regeringspartier.

Socialdemokratierne vokser sammen med den borgerlige stat på samme måde som deres socialdemokratiske ledede fagforeningsapparater.

Konsekvensen har været administration af kapitalismen, afvikling af sociale velfærdsgoder, tilslutning til Nato, EU og krig.

Socialdemokratismen har vist gennem classesamarbejde og sammenfletning med den borgerlige stat, at det er kapitalismen, der er dens støtte, og at socialismen ikke er attraktiv for den, tværtimod.

Den moderne revisionismes fortalernes funktion betyder først og fremmest, at deres politik vil forsøge at inddæmme og svække kampen mod det imperialistiske Danmark og imperialismen som sådan under udsagn om, at det er afgørende at have Socialdemokratiet og fagtoppene med.

Kommunisternes linje og kamp går ud på at understøtte kampen for dagskrav på en sådan måde, at det understøtter kampen for socialismen – for forberedelsen til en socialistisk revolution som det strategiske mål, ellers vil kampene blive udsigtsløse.

Det antimonopolistiske demokrati, som DKP tilsluttede sig i 1976 som strategi, var en del af den kapitulationslinje, Hrustjov som omtalt slog ind på efter Stalins død.

Nu skulle samarbejdet med imperialismen være generallinjen i stedet for *arbejdere i alle lande, foren jer*, den proletariske internationalisme.

Nu påstod man, at det klasseløse samfund, kommunismen, lå lige om hjørnet.

Nu påstod man, at Sovjetunionens styrke kunne sikre, at kommunisterne rundt omkring i verden kunne gå over til socialismen via samarbejde med Socialdemokratiet, reformer og folkeeting.

Siden skulle det vise sig, at det ikke var socialismen, som lå lige om hjørnet, men derimod et nyt borgerskabs herredømme, hvor grundlaget til Sovjets sammenbrud blev lagt.

I Danmark var man i DKP-ledelsen på forkant. Man havde tilladt krigsforbryderen og socialdemokraten Buhl at indgå i og blive leder af befrielsesregeringen. Man var endog gået med til sammenlutningsforhandlinger med Socialdemokratiet efter krigen.

Man tillod Socialdemokratiets taktiske manøvre med at komme ud af isolationen oven på besættelsen og lukrere på kommunisternes kamp under besættelsen og den anseelse, som nu aldrig havde været større. Modsat var Socialdemokratiets anseelse på et så lavt niveau som aldrig før.

Socialdemokratiet ville ikke sammenslutning, men gerne vaskes ren af kommunisterne.

DKP's antimonopolistiske demokrati

I 1975 forberedte DKP et nyt program, der baserede sig på reformer og strategisk samarbejde med Socialdemokratiet, som Hrustjov havde formuleret det som end del af hans generalangreb på marxismen-leninismen.

Det blev formuleret som "antimonopolistisk demokrati", en sammensat teori, som betyder kapitulation over hele linjen. Den linje, DKP-kommunisten og sagerfører Carl Madsen førte en sammenhængende kamp mod.

Det gjorde han parallelt med, at der i verden og i Danmark opbyggedes nye marxist-leninistiske partier op imod Hrustjov-revisionismen som helhed.

Uanset om Carl Madsen på dette tidspunkt har følt sig som en del af denne internationale bevægelse, har hans kritik og modstand mod DKP's revisionistiske linje været en del af samme kamp. Kampen mod den moderne revisionisme.

I sin kamp i DKP og efter hans eksklusion påviste han, hvordan den nye strategi var ude af trit med virkeligheden, forfalskede spørgsmålet om statens klassekarakter, den demokratiske kamp og arbejderne enhedsfront, og som sådan var i modstrid med marxismen-leninismens lære om den socialistiske revolutions nødvendighed og nedbrydningen af det borgerlige statsapparat.

To dage efter, at DKP's nye programforslag i 1975 blev sendt ud til drøftelse i afdelingerne, blev Carl Madsen ekskluderet.

Carl Madsen skriver:

"Det skete den 1. juni 75.

To dage senere ekskluderede man mig. Uden at være i stand til at formulere en eneste konkret anklage, endsige dens rigtighed. Uden at iagttage eksklusionsproceduren.

Man vidste til fulde at jeg ikke ville tie."

(Det er, som om noget har gentaget sig 20 år senere i 1997, da man ekskluderede kammerater i DKP/ML og KPID for den samme kamp).

get sig 20 år senere i 1997, da man ekskluderede kammerater i DKP/ML og KPID for den samme kamp).

Jeg kunne forestille mig, at Carl Madsen ville give nogenlunde denne indledende sammenfatning, før han gik i dybden med de enkelte problemstillinger, hvis han havde været her i dag:

'Al denne tågesnak om antimonopolistisk demokrati som strategi er en slags varm luft, svævende. Det er uklart, et tågegespenst med sine positivt værdiladede ord (hvem er ikke imod monopoler, og hvem ønsker ikke demokratiske rettigheder), i første omgang umiddelbart svært at få fat i, men dette er skam også meningen.

Ophavsmændene skulle nødig stilles til regnskab.

For kigger man det bare lidt efter i sømmene, så ligger der en helt anden dagsorden bag. Opgivelsen af socialismen. Accepten af det bestående system.

Under påskud af, at samfundet blot skal forbedres gennem indførelsen af det, de kalder et demokratisk og antimonopolistisk overgangssamfund, ikke kapitalisme og heller ikke socialisme, hvilket er en umulighed.

Med påstanden om, at et sådan samfund kan opbygges og transformeres til et socialistisk samfund med arbejderklassens overtagelse af produktionsmidlerne ad fredelig vej, en umulighed som lanceres som en videnskabelig nyskabelse i vor nye moderne tid og magtforhold.

Denne utopi, denne vrangforestilling er et afledningsforsøg, som dækker over en ny socialdemokratisk politik, som vi allerede har set, hvad fører med sig.'

Havde han været her i dag, havde han sikkert også med sin karakteristiske hudflettende stemme og skarpe pen kunnet fortælle, at han var optaget af at dissekere og tilbagevise nye forsøg på at ryste støvet af denne politiske platform, han nu i praksis mente havde

spillet fuldstændig fallit.

En platform, han havde tilbagevist i skrift og tale for 30 år siden.

Der er nogen, som i dag kalder sig kommunister og forsøger at genoplive denne falske og i sit indhold socialdemokratiske strategi og lave ”kommunistisk samling” om den.

Jeg forestiller mig også, han fortæller, at han i hans dissekeringsarbejde kunne gøre brug af hovedindholdet i de noter, de randbemærkninger og taler, han havde gjort brug af forud for DKP's nye programvedtagelse i 1976.

Hvordan lyder sammenfatningen af det antimonopolistiske demokrati?

I DKP's program fra '76 kom det til at lyde stort set som formuleret i det udkast, som Carl Madsen udarbejdede en lang række randbemærkninger om for hvert afsnit.

I 1976-programmet hedder det bl.a.:

”Folket ..kan tilkæmpe sig et antimonopolistisk demokrati, hvor folket har nye udvidede demokratiske rettigheder og bruger dem til foranstaltninger, der bryder kapitalens magt. Den antimonopolistiske kamp i det store folkeflertals interesse kan bringe storkapitalen i politisk isolation og derigennem svække dens muligheder for at anvende voldsmagt mod samfundscendringerne... ”

Antimonopolistisk demokrati er endnu ikke socialisme, men er et brud på statsmonopolismens og storkapitalens magt. Det åbner for en samfundsmæssig proces ...

Det kan sikre sådanne betingelser for den politiske og samfundsmæssige kamp, at overgangen til socialismen kan foregå uden borgerkrig, som resultatet af en aktiv demokratisk kamp.”

(DKP: "Kommunisternes Program", Forlaget Tiden side 18)

Dette er en teori med utrolig mange elementer, som gør op med

og forfalsker videnskabelige problemstillinger.

Indførelsen af en totrins- eller flertrinsstrategi

Taler om alment demokrati

Skjuler statens klassekarakter

Gør op med synet på parlamentarismen som et kapitalistisk undertrykkelsesinstrument, et led i et borgerligt demokrati, en form for borgerskabets diktatur

Gør op med den socialistiske revolutions nødvendighed og sonderbrydningen af magtapparatet med vold

Gør op med arbejderklassens herredømme – også kaldet proletariats diktatur

Det er formuleringer, der påstår, at kommunisterne som en nyskabelse må kæmpe for en mellemvej, et nyt overgangsstadium, at det er muligt at bygge et nyt samfund før socialismen med ”udvidet” demokrati. Men hvordan kan man udvide et demokrati, som ikke eksisterer? Borgerligt demokrati er jo blot en af formerne for borgerskabets diktatur. Det er dette diktatur, man påstår gennem pres kan reformeres for arbejderklassen. Men alment demokrati eksisterer ikke.

Man ser bort fra, at det er en umulighed under denne borgerlige stats herredømme trin for trin at sikre udvidede rettigheder og kontrol over samfundet.

Komintern og Dimitrov og antimonopolistisk demokrati

For at forklare og forsvare denne teori har DKP lige siden 2. verdenskrig forsøgt at misbruge Kominterns og Dimitrovs kamp mod fascismen.

Man ser bort fra, at Komintern bedømmer Socialdemokratiet som banebryder for fascismen gennem deres kamp mod den kæmpende arbejderbevægelse

Man forsøger at overføre situationen, hvor Socialdemokratiet i nogle lande ikke længere er en del af borgerskabets sociale hovedstøtte, fordi man er gået over til eller står lige over for at indføre

fascismen. Forvrænger det og forsøger at anvende det på deres antimonopolistiske teori i dag

I stedet udvikles den opportunistiske teori, at Socialdemokratiet vel er et reformistisk parti, men at det gennem pres og dialog er en del af en fast alliancepartner i kampen for socialismen og ikke mindst i kampen for det såkaldte antimonopolistiske demokrati

Man ser bort fra, at socialdemokratierne i Europa er borgerlige arbejderpartier, som er borgerskabets garant for at kunne herske, dets sociale hovedstøtte og en strategisk fjende af socialismen

Misbrug og forvrængning af Kominterns vurdering vedr. overgangsformer og enhedsfronten

DKP formåede at forvrænge Kominterns beslutninger og taktiske linje i den defensive situation, hvor den frådende fascisme i Europa var ved magten i Tyskland og Italien og andre steder var på vej, med blikket rettet mod det socialistiske Sovjetunionen.

Man forsøger at dække antimonopolistisk demokrati ind under Dimitrovs og Lenins omtale af at finde ’overgangsformer’. Dimitrov taler da om muligheden for på bestemte betingelser at etablere en enhedsfrontsregering

Men på bedste højreopportunistiske vis udelader man samme Dimitrovs advarsel om ved denne parole at opdigte et særligt ”demokratisk mellemstadium mellem borgerskabets diktatur og proletariats diktatur for hos arbejderne at vække illusionen om en fredelig parlamentarisk spadseretur fra det ene diktatur til det andet”.

Det er jo netop dette, som antimonopolistisk demokrati gør, når man taler om muligheden af at udvide demokrati og rettigheder som en opadgående hovedretning forud for socialismen. Det kan godt være, de ikke vil kalde det for en spadseretur, men deres indhold er det samme, uanset om

det er en spadseretur med snubletråde og alarm

I virkeligheden er Dimitrovs tale et opgør med 'antimonopolistisk demokrati', med dets tale om et overgangssamfund, fredelig overgang til socialismen, og med DKP's med fleres tale om arbejderregering og folkefrontsregering.

Når Dimitrov talte om øgede muligheder for aktionsenhed, gjorde han det på basis af, at Socialdemokratiet efter at have været borgerskabets sociale hovedstøtte og banebryder for fascismen i visse lande ikke længere var det pga. borgerskabets nye satsning på fascismen for fortsat at kunne herske. Han sagde, at man i denne situation skulle undersøge større mulighed for at indgå aktionsenhed med dele af Socialdemokratiet under forudsætning af, at det betød kamp mod fascismen, og uden afsværgelse af den fortsatte kamp for socialismen.

DKP taler ved lanceringen af antimonopolistisk demokrati således:

*"Proletariatets diktatur kan visse-
lig antage en mangfoldighed af
former. Alt efter forholdene til for-
skellig tid og under forskellige
nationale betingelser."*

Carl Madsen bemærkninger til begrebet 'overgangsformer' var:

*"- Vel så. Forskellige former.
Men det identiske væsensindhold
er:*

*1. At den borgerlige statsmagt
knuses, sønderbrydes, destrueres.*

*2. At proletariatet opbygger en
ny klassestat, hvis centrale funkti-
on det er – med magt om fornødent
– at undertrykke borgerskabet."*

Netop knusningen, sønderbrydningen af den borgerlige statsmagt eksisterer ikke længere. I stedet er det forbedring af borgerskabets statsmagt under pres.

Den fredelige overgang til socialismen

Det er svært at finde belæg for den fredelige overgang, for alle

*Revolutionær og af borgerskabet
frygtet jurist - Carl Madsen
mod slutningen af livet*

historiske erfaringer taler imod.

Illusioner om den fredelige overgang til socialismen har haft katastrofale følger i Indonesien i 1965 og i Chile i 1973.

I Chile var det første gang, Hrustjovs anbefaling og model skulle afprøves. Resultatet af illusionerne om den fredelige overgang og den deraf følgende manglende bevæbning af arbejderklassen og folket var, at fascismen kom til magten.

I 1975 skriver Carl Madsen i bogen "Når bladene falder" side 150:

*"En analyse af erfaringerne i
Chile kan føre til forskellige kon-
klusioner*

*1. At den fredelige overgang sta-
dig er mulig og slog fejl på grund
af visse fejltagelser og venstrepro-
vokationer og kan lykkes andre
steder,*

eller

*2. at kun gennem massemobili-
sering og forberedelse af væbnet
kamp kan man nå frem til at kun-
ne opbygge socialismen."*

DKP valgte det førstnævnte, at lægge skylden på "venstre-ekstremisterne", mens de, der banede vejen for fascismen, gik fri.

Carl Madsen konkluderer generelt vedrørende parlamentarisme/folketingsarbejde, at på basis af massemobilisering og gennem folketinget kan arbejderklassens levestandard forsvares og undertiden forbedres, men ejendomsforholdene forbliver urokkede.

At den fredelige vej gennem folketinget i bedste fald er en naiv utopi, at folketinget som sådan er et led i statens undertrykkelsesapparat.

Overgangen til socialismen ad fredelig vej gennem folketingsbeslutning ser bort fra, at den kapitalistiske stat og monopolerne er beskyttet af et helt magtapparat, som netop går ud på at sikre den økonomiske og politiske kontrol. Et magtapparat med politi, embedsmænd, hær, dommere, råd og andre institutioner og med stadig større politisk kontrol, bl.a. via påskuddet med en "terrorlovgivning", hvor alle rettigheder kan sættes ud af kraft.

Ja, alligevel prædikes der stadig i dag om muligheden for trinvis via en etape at kunne sikre en fredelig overgang til socialismen.

Statens klassekarakter.

Antimonopolistisk demokrati ser bort fra det faktum, at i virkeligheden har alle stater en klassekarakter, at staten er et redskab til at undertrykke arbejderklassen under borgerskabets diktatur, med det borgerlige demokrati som en form herfor.

På samme måde er arbejderklassens herredømme, proletariatets diktatur, et diktatur over det tidligere borgerskab og garanten for at sikre udviklingen af reelt demokrati for arbejderklassen.

Staten i dag er udtryk for monopolerens fællesherredømme.

Kernen i enhver statsmagts voldsapparat er politi, militær og domstole.

Hvordan kan man tro, man kan sætte dette ud af kraft? Det er jo netop beregnet på at kunne sættes ind, når det gælder. Vi så det

f.eks. i kimform i Esbjerg, da de kæmpende arbejderes støttekomite blev anholdt som gidsler under strejken mod privatisering.

Nu er der siden hen kommet en terrorlovgivning ind, hvor kæmpende arbejdere kan fratages alle rettigheder. Der er ingen, der må være så naive at tro, at staten ikke vil gøre brug af sit voldsapparat for at slå et arbejderoprør ned.

Antimonopolistisk demokrati gør uden belæg fuldstændig op med marxismen-leninismens teori om den socialistiske revolution og oprettelsen af arbejderklassens herredømme gennem sønderknusningen af borgerskabets statsapparat. Et apparat, som ikke kan bruges af arbejderklassen under arbejderklassens stat.

Carl Madsen "Når bladene falder" side 154.:

"Det er den store og farlige illusion: at vi foregøbler os, at monopolernes statsmagt så at sige skulde kunne erobres indefra. Det kan den ikke, politiske blålys er farlige. Den gamle syndikalist Chr. Christensen sagde det på sin drastiske vis: Folketinget er som en affaldstønde på et slagteri, fuld af forrådede kødstumper. Tror I de bliver friske ved at smide en stump godt kød i den, eller tror I, at det er dem, der forgifter det friske.

Primitivt sagt, men rammende det væsentlige"...

Parlamentets rolle

DKP gjorde med antimonopolistisk demokrati også Folketinget til "folkesuverænitets sæde og centrum for det politiske liv".

"Ja, det måtte jo komme," sagde Carl Madsen.

"Ikke mere noget som i gamle dage om, at det er vort ærinde i folketinget at afsløre parlamentarisismens humbug, tværtimod. Vor totale accept af den. Respekt for samfundets grundlov."

(Randbemærkninger side 10)

Man helt ser bort fra, at parlamentet netop er udtryk for en del af det herskende system og bru-

ges som en undertrykkelsesmekanisme. For arbejderklassen er det først og fremmest en talerstol til at fremme massernes kamp og opstille reformkrav, som, hvis de vedtages, er udtryk for sveden på borgerskabets pande.

Folketinget har ingen mulighed for at kunne kontrollere samfundet.

Afgørelserne og den økonomiske magt ligger helt andre steder og kan ikke antastes. Vi kan blot nævne AP Møller.

Folketinget er en del af staten både i forhold til den måde den vælges på og i forhold til dets grundlag.

Ægte demokrati, arbejderdemokrati under socialismen må basere sig på råd, folkeforsamlinger hvor de kæmpende masser er aktive og hvor deres repræsentanter kan kaldes tilbage.

Reform er midler, ikke et mål i sig selv

Kommunister og progressive vil altid kæmpe for demokratiske krav og sociale rettigheder, og uden af vi forestiller os, at der er garanti for, at kravene umiddelbart bliver indfrieede fuldt ud, så længe kapitalismen består.

Kamp mod krigsanstiftere, for strejkeretten, krav om arbejde, krav om bolig, krav om uddannelse, krav om at komme ud af EU, krav om at komme ud af Nato, sådanne krav er et led i vores handlingsprogram.

Samtidig slår vi fast, at sådanne demokratiske krav kun kan opnås midlertidigt og i begrænset omfang under kapitalismen.

Klasseløst demokrati findes ikke. Derfor er det en stor illusion i en ikke-revolutionær situation at opstille krav, der f.eks. foregiver samfunds kontrol/arbejder kontrol.

Således taler DKP's antimonopolistiske program fra '76 om "demokratisk økonomisk politik, demokratisk nationalisering, demokratisk planlægning, samfundsledelse af udenrigshandelen".

En stor illusion om kamp for at

"udvide demokratiet", som ikke eksisterer, og lægger op til, at de økonomiske magthavere trin for trin kan sættes under arbejder- eller folkekontrol.

Kommunisterne kæmper for selv små krav i dagskampen

F.eks. krav som kampen om en byggelejeplads kan have en meget stor betydning, som det skete i København.

Kampen mod privatisering, som det f.eks. skete ved RiBus i Esbjerg, var ikke blot rettet mod en enkelt virksomhed, men blev til en vigtig kamp for, at arbejderklassen via egne erfaringer ser, hvilket system man er oppe imod.

Kampe, som sættes ind i sammenhæng med kampen for at vinde klassens flertal for opgøret med kapitalismen.

Om dagskampen må man ikke glemme, at man fører kamp mod virkninger, at man kun kan bremse den nedadgående bevægelse, men ikke ændre dens retning. At dagskampene kun bruger et lindrende middel, men ikke helbreder sygdommen, som Lenin har formuleret det.

Netop denne videnskabelige realitet har Socialdemokratiet gjort alt for at skjule, og det hjælpes heri af de moderne reformister, som vi også kalder bærerne af den *moderne revisionisme*.

Carl Madsens ubestikkelighed, mod og trofasthed over for det, han mente var rigtigt, og hans hudfletning af DKP's antimonopolistiske program og klargørelse af statens klassekarakter er en kamp, der kan være til stor inspiration for den kommunistiske bevægelse i Danmark også i dag, hvor KPiD og DKP/ML med DKP på slæb er i sammenslutningsforhandlinger, forenede om det antimonopolistiske demokrati som omdrejningspunktet.

KPiD gør antimonopolistisk demokrati til en betingelse for enhed. I længere tid har DKP/ML kaldt deres antimonopolistisk

demokrati-linje for 'antimonopolistisk strategi'. Dybest set er det jo også lige meget, hvad man kalder en strategi, som ikke har borger-skabets omstyrtelse og udbytnin-gens afskaffelse som strategisk mål. Men for DKP/ML var det en mere tilforladelig overgangsform at kalde det en strategi. De er da nu også kommet frem til, at det er lige meget, hvad man kalder bar-net.

For DKP/ML er det også noget af en kovending med behov for overgangsformuleringer, da parti-et oprindelig blev stiftet i kamp mod antimonopolistisk strategi.

DKP taler om antimonopoli-stisk demokratis store succes i 70'erne. Den er svær at få øje på. De, der siger det, forstår i bedste fald ikke indholdet og baggrunden for revisionismens sammenbrud.

Historisk og i dag er angrebet på antimonopolistisk demokrati ble-vet mødt med isoleringsforsøg over for 'venstre-ekstremisterne'. I 70'erne var der 'kineserhetzen', og at de var finansieret af CIA.

Også i dag forsøger man at karakterisere en kamp og mod-stand som problematisk, fordi den er ledet af 'venstre-ekstremister'. Dette gør sig gældende i antik-rigsbevægelsen.

Alliancen med Socialdemokra-tiet gør også, at man forsøger at inddæmme kampen hen i retning af humanitær hjælp og ikke først og fremmest understøttelse af den anti- imperialistiske kamp.

Det gør sig gældende i den faglige kamp, og det gør sig gældende i EU-kampen.

I den faglige kamp ser vi et ini-tiativ, der er ledet af socialdemo-krater og antimonopolister. Godt

nok opstiller de en række dag-skrav, men det er ikke krav, som de mobiliserer masserne til kamp på; de er en platform, som de åbent skriver, for at få indsat en "arbejderregering".

På EU-området har vi set anti-monopolisterne sidste december aflede EU-kampen ved ikke at mobilisere først og fremmest til kamp mod de europæiske mono-poler, men under paraplyen Stop Volden. Ikke først og fremmest et Nej til monopolernes EU og Ud af EU, der både er aggressivt og vol-deligt. Nej, ansvaret for at undgå EU og statens voldsovergreb pålægges os selv.

I fredskampen, kampen mod krig ser vi, at de ikke reelt ønsker at støtte og udvide kampen. FN hentes ofte frem som en løsning, som måske blot skal reformeres. Ledelsen af fredskampen dur ikke, hvis der er 'venstre-ekstre-mister' med i ledelsen, hedder det.

Om samarbejdet med Socialdemokratiet

Når vi som kommunister fastslår, at Socialdemokratiet ikke er en alliancepartner og en strategisk allieret i forhold til socialismen, tværtimod, ja, så har man altid forsøgt med, at vi glemmer kapi-talen som hovedfjende.

Vi glemmer ikke kapitalen som hovedfjende, men vi vil heller ikke glemme eller se bort fra at Socialdemokratiet er en hoved-hindring for arbejderklassens enhed og dermed en hovedfjende i arbejderbevægelsen. Det er jo noget ganske andet.

Som kommunister skelner vi skarpt imellem den socialdemo-

kratiske ledelse og den socialde-mokratiske vælgermasse. De menige socialdemokratiske arbej-dere skal vi arbejde med, diskutere med og kæmpe med, have akti-onsenhed med, og det har vi.

Det er socialdemokratiske arbej-dere, der er med til at demonstrere imod krig og vende sig imod EU på trods af deres partiledelse.

Vi afviser heller ikke i enkelts-ager at have aktionsenhed med ledende socialdemokrater. Men det forudsætter, at der ikke gives ideologisk og politisk køb på akti-onen. F.eks. er det da kommuni-ster, som har inddraget Hardy Hansen, tidligere SiD-formand og socialdemokratisk folketingsmed-lem, i antikrigskampen.

Aktionsenhed går ud på at fore-ne de arbejdende masser til kamp for deres interesser, og det vil oftest ske på trods af det borgerli-ge socialdemokrati.

Der er brug for det kommunisti-ske parti.

For et parti, som går i spidsen, styrker og målretter massernes forsvarskampe imod et stadig mere korrupt, krigerisk og men-neskefjendsk system, uden udsigt til virkelige varige forbedringer før gennemførelsen af den sociali-stiske revolution og oprettelsen af arbejderklassens herredømme.

Vi har en masse at se til. Det er det, tingene går ud på.

Kampen for at vinde arbejder-klassens flertal for den socialisti-ske revolution.

Det er herudfra, det kommuni-stiske partis indsats og anerken-delse på bare lidt længere sigt vil blive vurderet og målt.

Revolution i Danmark og kommunistisk strategi

Af Klaus Riis

Oplæg holdt på Novemberkonferencen 2003

For et års tid siden snakkede jeg med nogle palæstinensiske kammerater her i Danmark. De sagde:

'Der er noget galt med den danske – ja, hele den europæiske venstrefløj: De har ikke noget program for fremtiden. De planlægger ikke at tage magten'.

Jeg kom til at tænke på, hvad Stalin sagde i Leninismens grundlag om den gamle socialdemokratiske bevægelse, II Internationale, der eksisterede, indtil den brød sammen i 1. verdenskrig, som fungerede i en relativt rolig periode i klassekampen:

"Det var perioden med parlamentarismen som den fremherskende form for klassekampen. Spørgsmålene om klassernes store sammenstød, proletariats forberedelse til revolutionære kampe, vejene til erobringen af proletariats diktatur stod åbenbart ikke på dagsordenen dengang. ... Opgaven bestod i at udnytte alle den legale udviklings muligheder til formering og skoling af de proletariske arméer, at udnytte parlamentarismen under forhold, hvor proletariatet vedblivende var i opposition og åbenbart også skulle blive ved med at være i opposition ... Der fandtes vel brudstykker, enkelte tanker om strategi og taktik, men en strategi og taktik fandtes ikke.

II. Internationales dødssynd består ikke i, at den i sin tid fulgte den taktik at udnytte de parlamentariske kampformer, men i, at den overvurderede betydningen af disse kampformer, betragtede dem næsten som de eneste kampformer."

Der gik mere end 40 år fra Pari-

serkommunen til 1. verdenskrigs udbrud, hvor kapitalismen i de fremskredne lande udviklede sig til sit sidste og højeste stadium – til imperialismen, hvor klodens kolonisering var gennemført, og hvor spørgsmålet om nyopdeling af verden mellem imperialistmagterne gennem krig blev et afgørende spørgsmål i verdenspolitikken.

Med imperialismen begyndte således nye store sociale modsætninger at optræde, der bestemmer det historiske udviklingsforløb. De rige imperialistmagter underlægger sig de svage lande. De slås indbyrdes om rovet. Modsætningen mellem verdens arbejdere og den herskende klasse bliver for alvor en global modsætning. Og revolutionerne og forsøgene på at opbygge socialismen fører til modsætningen mellem de kapitalistiske og socialistiske lande, et udtryk for den grundlæggende modsætning mellem kapitalisme og socialisme, som udgør hele indholdet af vores historiske epoke – imperialismens og revolutionernes epoke.

Nogle kan måske se en lighed mellem den relativt fredelige periode i verdenshistorien før den store krig i 1914, hvor der ikke var krig mellem store europæiske eller verdensmagter indbyrdes, og så perioden i sidste halvdel af det 20. århundrede – i al fald for USA's og Vesteuropas vedkommende. Det europæiske kontinent, der fra 1914 og frem til midten af århundredet gennemrystes af to verdenskrige, af Oktoberrevolutionen og revolutionsforsøg, af brutale fascistiske diktaturer, bevægede sig ind i en periode med relativ ro under en kold krig.

Den sidste halvdel af århundredet var en periode, hvor Europa (hele Europa, vest og øst) med Enhver Hoxhas ord gik 'svanger

med revisionisme'. Arbejderklassen og dens partier opgav den revolutionære strategi og taktik, som er kernen i leninismen, og erfaringerne fra Oktoberrevolutionen.

I de vesteuropæiske lande var ikke bare socialdemokratierne tilhængere af fredelig og parlamentarisk overgang til socialismen. De Moskva-tro tidligere kommunistiske partier slog en historisk kolbøtte og vendte tilbage til II Internationales taktik og begik den samme dødssynd, som Stalin beskrev. Nu fik det vanskabte barn med de mange navne – forestillingen om parlamentarisk overgang til socialismen – et nyt: 'antimonopolistisk demokrati', 'antimonopolistisk strategi'.

Indholdet var det samme som de socialdemokratiske forestillinger før den første store krig og Oktoberrevolutionen, bare med den forskel, at socialdemokratierne regnede med selv at få et stemmeflertal, mens sovjetpartierne forestillede sig en alliance mellem dem selv og socialdemokratierne, og hvad der ellers måtte være af mellemformer – som i Danmark Socialistisk Folkeparti: et 'arbejderflertal' og en 'arbejderregering', hed det ved valgene.

Det er dette fænomen, de palæstinensiske kammerater bemærkede: Der findes – bortset fra i de små marxistisk-leninistiske partier – ingen strategi for revolutionen, for at arbejderklassen skal tage magten, sonderbryde den borgerlige stat og oprette sit eget klasseherredømme – proletariats diktatur. Den danske venstrefløj – og langt det meste af hele den europæiske venstrefløj (i dag gælder det også for det meste af venstrefløjen i Rusland og de tidligere COMECON- og Warszawapagt-lande) – foretrækker at være i parlamentarisk oppositi-

on og dømmer dermed også arbejderklassen til at være en evigt udbyt看et klasse under kapitalismen.

Socialdemokratiet tilbyder sig som den bedste administrator af det kapitalistiske og imperialistiske Danmark. SF har ikke længe bare resterne af en drøm om socialisme. Enhedslisten frygter magten og elsker rollen som parlamentarisk opposition, som den respektable 'yderste venstrefløj'. Og de tre revisionistpartier DKP, KPiD og DKP/ML tager rundt i antimonopolistiske demokratier og strategier.

De foretrækker alt andet end en revolution – ikke mindst reformer og illusioner.

De søger så at forsøge tilværelsen for nogle af arbejderne en smule og tilkaste folk på overførselsindkomster nogle krummer, så lænkerne ikke føles så tunge.

Man skal følge reformernes vej – og hvis man som nu er i en periode, hvor det globale nyliberale stormløb truer alle de reformer, som kom som et resultat af revolutionerne og socialismen i det 20. århundrede og af generationer af arbejderes kamp for bedre levevilkår, så nøjes man med at 'forsvare resultaterne', 'forsvare velfærden', 'forsvare den danske velfærdsmodel'.

Man sætter ikke et nyt samfund på dagsordenen. Revolutionen er stadig unødvendig – for dem.

Selvom Socialdemokratiet roser sig af den såkaldte velfærdsstat og ser den som et bevis på de fredelige reformers lykkelige parlamentariske succes, så er dens reelle baggrund socialismens sejr, frygten for revolution hos de herskende og arbejderklassens benhårde kampe.

I samme øjeblik det imperialistiske bourgeoisie, storkapitalens og monopolernes stater og magtcentre, følte, at de havde frie hænder, blev der indledt et stormløb på alle arbejderklassens tilkæmpede rettigheder.

De fleste vil huske, hvordan

man efter de kontrarevolutionære omvæltninger i Europa i 1989-91 erklærede, at en ny historisk periode med fred og social fremgang for alverdens folk var oprundet.

Men 'den ny verdensorden', som den amerikanske imperialisme satte sig i spidsen for, og som de europæiske imperialister søgte at være med på toppen af ved at fremskynde opbygningen af den Europæiske Union som en ny supermagt, har for længst afsløret sig som en formel for forstærket imperialistisk udplyndring i globaliseringens navn, for uafbrudte røver- og aggressionskrige, for forstærket udbytning af arbejderklassen og folkene verden over – mens dollarmilliardærerne og deres multinationale selskaber opbygger rekordformuer og scorer rekordgevinster på nød og elendighed, sult og krig.

Revolutionen i dag

Revolutioner kommer ikke ud af den blå luft, eller fordi vi som revolutionære ønsker dem.

Revolutionerne opstår og bryder ud, hvor epokens store modsætninger er mest koncentreret og mest tilspidsede. Og de revolutionære kriser – som er de eneste, som kan udløses i en revolution, som betyder magtens overgang fra en klasse til en ny klasse – foreligger kun, når de herskende ikke længere er i stand til at regere videre som før, og hvor de beherskede, de undertrykte klasser, ikke længere vil regeres som før. Det er situationer, som er objektive – det vil sige uafhængige af enkelte klassers, for ikke at sige enkeltpersoners, vilje.

Det betyder ikke, at revolutioner ikke kan forberedes, og at deres udvikling er uafhængig af klasser, partier, enkeltpersoner, af de kæmpende og modstridende kræfter. Tværtimod bestemmes deres udfald af disse kræfter, af de subjektive faktorer. Derfor er en lang række forhold nødvendige, for at den revolutionære situation kan udløses og krones med sejr – for at

arbejderklassen kan vinde og ikke blive slået. Et stærkt og beslutsomt kommunistisk parti, en stærk organisering af arbejderklassen med en stærk revolutionær bevidsthed – og dermed en reduktion af den reformistiske indflydelse til et mindretal i klassen og folket – forskellige stærke faglige organisationer, fronter og bevægelser, der kan handle sammen. Det er sådanne faktorer – og mange flere til – der er bestemte for sejr eller nederlag over for en stærk, bevæbnet og organiseret fjende, som vil finde sammen *mod* revolutionen, selv om den er ude at skide i en revolutionær krise.

Vi må ikke forveksle dette spørgsmål med spørgsmålet om, hvorvidt et land er modent til socialisme. Danmark har været modent til socialisme i snart hundrede år. De højtudviklede produktivkræfter hæmmes i deres kvalitative udvikling af de tilbagestående produktionsforhold. For at presse mere profit ud af hvad som helst liberaliserer, udliciterer og privatiserer man, så elforsyningen bryder sammen, togene kører uregelmæssigt, og skoler og hospitaler gror til i skidt.

Man vil presse folk i pensionsalderen og tilmed syge og erhvervshæmmede til at arbejde i endnu flere år, samtidig med at man er ude af stand til at sikre store dele af arbejderklassen job. Rovdriften på mennesker, natur og miljø slår nye rekorder, som det vil tage generationer at overvinde.

Vi bombarderes konstant med teknologiske nyudviklinger, som patenteres og markedsføres af de multinationale i skarp konkurrence med andre monopoler, og som i høj grad er knyttet til militarisering og oprustning. Men disse teknologiske fremskridt kan ikke skjule, at samfundskvaliteten bliver ringere, at livskvaliteten for det store flertal forværres, at de kapitalistiske samfund ikke hænger sammen, men atomiseres, brutaliseres og blindt bevæger sig

Kommunistisk strategi

mod nye katastrofer.

Modent til socialisme: Danmark og mange andre kapitalistiske lande er ikke bare modne. De er for længst overmodne.

De førnævnte betingelser for revolution har sjældent været til stede i Danmark. De har været der: måske det var tilfældet med Påskekrisen i 1920 i kølvandet på krigen og Oktoberrevolutionen. Og det var i al fald tilfældet under besættelsen, efter 29. august 1943. Det er godt nok længe siden – og Danmark og Norden har været kendte som øer af klassefred på det europæiske kontinent og i en verden flænset af krig og revolutionære storme.

Men kaster vi et blik ud over verden, på de forskellige kontinenter, kræver det ikke megen viden om de faktiske forhold for at erkende, at 'den ny verdensorden', det imperialistiske og kapitalistiske system i verden i dag, er meget langt fra at være stabilt, fredeligt eller sikre social fremgang for arbejderklassen og folkene.

År for år dør stadig flere af sult, 25 millioner døde sidste år. Eller af sygdomme, som kan behandles, såsom aids med tre millioner døde. De brutale kapitalistiske krige kræver sådan set færre døds ofre end den såkaldt 'normale' imperialistiske fred. Og færre, end der dør af trafik- og arbejdsulykker.

Når vi kalder imperialismen for et morderisk system, skal det forstås bogstaveligt.

Imperialismen har dømt hele kontinenter til underudvikling, stagnation, tilbagegang og elendighed. Det afrikanske kontinent hærages af imperialistisk plyndring og sygdom. Latin- og Mellemamerika har i alle sine bestræbelser for en selvstændig og progressiv udvikling stødt på den amerikanske imperialismes overvældende militærmagt, på dens interventioner, kup og diktaturer. Østeuropa er blevet et nyt område for imperialistisk rivalisering – og det gælder i allerhøjeste grad for de tre største

konfliktområder i verden: Kaukasus, Centralasien og Mellemøsten, hvor den geopolitiske kamp om militært overherredømme og olie har skabt en permanent situation af krise og kaos.

Den amerikanske imperialismes strategi for verdensherredømme, som udfoldes i fuld skala efter 11. september med krigshøvdingen George Bush og hans flok af nykonservative imperiebyggere, erkendes i voksende omfang som den aktuelle hovedfjende for verdens folk. Men også andre imperialistmagter, EU, Japan, Rusland og det socialimperialistiske Kina, deltager i spillet om verdens ressourcer.

Den voksende modstand mod den imperialistiske globalisering og imperialismens krige, mod den skærpede udbytning og undertrykkelse, får arbejderklassen og folkene til at rette hårde slag mod imperialismen og dens lakajer. I Latinamerika væltede den ene folkefjendske lakaj for USA, IMF og Verdensbanken efter den anden. Argentina, Ecuador, Bolivia er blot enkelte eksempler. En ny bølge af folkelige opstande udvikler sig. Men det er påfaldende, at disse revolutionære kriser endnu ingen steder har ført til egentlige revolutioner. Indtil videre har kræfterne rakt til at vælte en præsident, men ikke til at gribe magten. Nogle steder har man med stemmesedlen indsat populistiske regimer, som i Brasilien med Lula. Disse smider hurtigt masken og viser sig at være nye lakajer for imperialismen.

Enver Hoxha sammenlignede i 80'erne verdenssituationen med en vulkan, der er ved at gå i udbrud. Med imperialismens udvikling koncentrerer og skærpes modsætningerne i mange lande, på mange kontinenter. Revolutionære kriser udvikler sig i mange lande. Det er den subjektive faktors svaghed, først og fremmest de revolutionære marxistisk-leninistiske partiers relative svaghed og indflydelsen fra reformistiske og populistiske strømninger, som stadig gør

det muligt for imperialismen og dens lakajer at manipulere sig gennem de revolutionære kriser, uden at de fører til revolutionære situationer og til revolution. Reformistisk og populistisk bedrag – men også amerikansk eksport af kontrarevolution, kup, fascisme og dødspatroljer og af krig forhindrer mange steder revolutionens kræfter i at komme til fuld udfoldelse.

Men vulkanen er i udbrud – gennem mange kratere, mange steder. Og krigen og fascismen marcherer med Stars & Stripes.

De store globale bevægelser i dag – først og fremmest kampen mod den imperialistiske krig og kampen mod den imperialistiske globalisering – er eksempler på, hvordan bevægelser understøtter, inspirerer og udvikler hinanden. Netop disse store globale bevægelser formår også at binde kampen i de imperialistiske lande sammen med kampen i de af imperialismen undertrykte lande, binde folkenes kamp sammen mod en fælles hovedfjende: imperialismen med den amerikanske imperialisme i spidsen, og deres lokale lakajer og medløbere.

De har også et andet aspekt: De må udfolde sig konkret på national basis, i den nationale klassekampssammenhæng.

Modstanden mod udløsningen af en konkret imperialistisk krig, som kolonikrigen mod Irak, må f.eks. i dag tage form ikke bare en kamp mod de imperialistiske landes krig og den danske deltagelse, men også som støtte til den retfærdige væbnede kamp, som modstanden af den illegitime besættelse i Irak fører.

Modstanden mod den imperialistiske globalisering må også komme til udtryk som støtte til de folk, der f.eks. i Latinamerika rejser sig mod imperialismen, monopolerne og deres lokale bestyrere.

Under de nuværende forhold udgør kampen mod den amerikanske imperialisme og dens strategi for verdensherredømme et nøgleled i en global revolutionær strategi, og der må derfor

smedes en bred front imod USA-imperialismen. Men hvis denne front ikke samtidig retter sig mod imperialismen som sådan, og f.eks. bliver en støtte til EU-imperialismen og til de europæiske monopoler, vil den slå fejl.

Revolution i Danmark

Selvom den danske venstrefløj har ondt ved at forestille sig en revolution i Danmark, og derfor intet gør for at forberede den, er det det, som er hovedopgaven for de revolutionære kræfter i dag, for det revolutionære kommunistiske parti.

For sejr i revolutionen vindes ikke af andre, men afgøres i sidste ende af styrkeforholdet mellem revolutionens kræfter i det enkelte land, af den indre faktor – selvom den indre og ydre faktor er tæt forbundne og tæt sammenvævede. Derfor er det de danske kommunisters opgave at forberede revolutionen i Danmark – uanset hvor fjernt et fremtidsperspektiv den kunne synes at være.

Hvordan kan vi forestille os en revolutionær krise i Danmark. Og hvad er revolutionens opgaver?

Det sidste er nemt at definere og svært at realisere: Det er at knuse den borgerlige statsmagt og oprette arbejderklassens stat og begynde en udvikling mod socialisme som første etape på vejen mod det endelige mål: det kommunistiske samfund.

Men en revolutionær krise? Det er selvfølgelig muligt at forestille sig en mere eller mindre isoleret revolutionær krise i Danmark – men det er lidet sandsynligt. De to forømtalte kriser efter 1. verdenskrig og under besættelsen hang selvfølgelig sammen med en generel revolutionær krise på det europæiske kontinent, og ikke mindst i forhold til nabolandet Tyskland.

Danmark er tæt integreret med verdensimperialismen som system og med dens institutioner. Fogh-regeringen er en loyal medspiller

til USA og den imperialistiske globalisering med dens krige. Den danske økonomi er åben og dermed også sårbar i forhold til de regelmæssige økonomiske kriser, som rammer de kapitalistiske lande. Danmark er tæt integreret i det imperialistiske alliancesystem, herunder både i 'Koalitionen af villige', der ulovligt fører krig i Afghanistan og Irak, og i NATO. Og Danmark er en aktiv del af det europæiske supermagtsprojekt, af den Europæiske Union, med dens globale imperialistiske ambitioner, dens kommende forfatning og hær, og bundet til dens møntfod og alle dens øvrige institutioner.

De fire store modsætninger er alle virksomme på det europæiske kontinent, og i Danmark, er mere eller mindre tilspidsede i forskellige regioner eller lande.

En revolutionær krise i Danmark kan opstå i forbindelse med udviklingen af en kontinental eller regional krise, der f.eks. omfatter store dele af EU og omegn.

Den er tænkelig både i forbindelse med uddybning af økonomiske kriser, i skærpelsen af kampen mellem den nyliberale offensiv og den voksende modstand imod den, i forbindelse med imperialistiske krigsventyr – eller tilmed i forbindelse med en konflikt/krig med andre imperialistmagter, som USA. Eller i en kombination af disse og andre faktorer.

En revolutionær krise i et hvilket som helst større imperialistisk land, ikke mindst i Europa eller i USA, vil have enorme virkninger i hele den imperialistiske lejr, og globalt.

En særlig faktor for Danmark er den kendsgerning, at det som et lille imperialistisk land også ser sin nationale selvstændighed og sin suverænitet truet og opløst i et EU, som domineres af de gamle europæiske stormagter, og at det er i lommen på den amerikanske imperialismes, som også lægger sig som en altid tilstedeværende skygge over dansk politik, som Nazityskland var det i 30'erne og

halvdelen af 40'erne.

Strategi og taktik er, med Stalins ord, *'videnskaben om ledelsen af proletariatets klassekamp'*, som først og fremmest udvikledes af Lenin og bolsjevik-partiet, og som stod sin første prøve i Oktoberevolutionen og siden i de revolutionære kampe, som førte til skabelsen af den socialistiske lejr efter 2. verdenskrig.

Og det var denne videnskab, der blev forvansket til sin modsætning med den revisionistiske magtovertagelse i Sovjetunionen og de fleste socialistiske lande og flertallet af de kommunistiske partier efter Stalins død.

'Strategien er bestemmelsen af retningen for proletariatets hovedangreb i vedkommende etape af revolutionen, udarbejdelsen af en tilsvarende plan for fordelingen af de revolutionære kræfter (hoved- og bireserver), kampen for denne plans gennemførelse under hele vedkommende etape i revolutionen', siger Stalin.

Målet for revolutionen er at styrte det kapitalistiske system og dets institutioner i Danmark, at tilintetgøre det imperialistiske Danmark og imperialismens positioner i Danmark.

At ville indføre en eller anden 'mellemfase' – f.eks. et 'antimonopolistisk demokrati', som angiveligt hverken er socialisme eller kapitalisme, men baserer sig på at sætte den borgerlige statsmagt i bevægelse for arbejderklassen, imod dets natur og indretning – er en afledningsmanøvre, som tager sigte på at skabe illusioner om muligheden af en fredelig overgang og afvæbne arbejderklassen, demontere revolutionen.

APK's program *'Manifestet for et socialistisk Danmark'* rummer en klasseanalyse, som bestemmer revolutionens og socialismens venner og fjender. Det er selvfølgelig et nøglespørgsmål for revolutionens strategi.

Revolutionens fjender er det

Kommunistisk strategi

herskende bourgeoisi, dets allierede i Danmark og dets imperialistiske allierede: USA-imperialismen, NATO, den Europæiske Union.

Revolutionens hovedkraft er arbejderklassen, den største klasse i Danmark, et lille flertal af befolkningen. Dens allierede er de fattige i almindelighed, folk på overførselsindkomster, de fattige i by og på land; det er de tilbageværende småbønder og småfiskere; det er dele af de småborgerlige mellemlag, ikke mindst store grupper af offentligt ansatte. Dets internationale reserver er det internationale proletariat og folkenes kamp mod imperialismen – og ikke mindst vores nabolandes arbejderklasse, arbejderklassen i den Europæiske Union og omegn, og disses allierede.

På samme måde er den danske arbejderklasse og det danske folks kamp en reserve for arbejderklassen i nabolandene, i unionen, og andre steder.

Det er klart, at en fejlagtig klasseanalyse – som blander rundt på hovedkræfter, allierede, venner og fjender – vil være ødelæggende for en revolutionær strategi. Mener man, at f.eks. præster og universitetslektorer er en del af revolutionens hovedkraft, af arbejderklassen, vil man forhindre arbejderklassen i at sætte sig i spidsen for revolutionen.

Udformningen af en selvstændig politik for arbejderklassen er lige så nødvendig som en klassealliancepolitik, der tager sigte på at skabe et solidt forbund mellem arbejderklassen og dens allierede, vinde eller neutralisere vakkende elementer og lag og isolere reaktionens kræfter.

Et af de væsentligste – og mest omstridte - spørgsmål i leninismens strategiopfattelse er spørgsmålet om det, Stalin kalder *'hovedangrebets retning'*. Det er spørgsmålet om at isolere de politiske kræfter, som forsøger at lede arbejderklassen og dens allierede bort fra revolution og klassekam-

pens vej til fordel for et kompromis med imperialismen og det herskende borgerskab. Samtlige danske folketingspartier er enten åbent eller skjult proimperialistiske – for USA-imperialismen, EU-imperialismen eller begge dele. Alle er de for reformer og klasse-samarbejde, selvom de fleste reformer er tilbageskridt, og classesamarbejdet går én vej.

Generelt set må hovedangrebets retning være mod de tre danske socialdemokratier – S, SF og Enhedslisten – som via deres grundlæggende reformistiske indretning i dag over en afgørende indflydelse på flertallet af arbejderne og de progressive dele af de småborgerlige mellemlag. Af særlig betydning er det selvfølgelig at isolere classesamarbejdsfolkene i fagbevægelsen.

Strategi og taktik hænger sammen. Strategien må være indeholdt i taktikken og lede den. Men taktikken er, igen med Stalins ord, *'bestemmelsen af linjen for proletariatets optræden under en forholdsvis kort periode af flod eller ebbe i bevægelsen, opgang eller nedgang i revolutionen. Den er kampen for denne linjes gennemførelse, idet man erstatter de gamle former for kamp og organisation med nye former'*.

Taktikken stiller sig mindre omfattende mål end strategien: Den søger ikke at vinde krigen som helhed, men at vinde konkrete slag og kampe, gennemføre konkrete kampagner med held – i overensstemmelse med de konkrete aktioner og betingelser.

Derfor skifter taktikken undervejs i en strategisk periode, offensiv eller defensiv, eller under omstilling, alt efter om der er opsving eller nedgang i klassekampen.

Kommunisternes taktik måtte være én op til den nazityske besættelse af Danmark; den måtte ændre sig flere gange under besættelsen o.s.v. Taktikken må være anderledes i dag, hvor vi ser

et begyndende opsving i klassekampen i Danmark og globalt, end den var i begyndelsen af 90'erne, da der var nedgang som følge af de kontrarevolutionære begivenheder i Europa.

I dag begynder vi igen at se massebevægelser og ane konturerne af revolutionære masseaktioner. På et tidspunkt, hvor de borgerlige medier enstemmigt havde forkyndt, at 'massedemonstrationernes tid var forbi', har verden og Danmark set nogle af de største demonstrationer og masseprotester nogensinde, kulminerende med den globale antikrigsdag den 15. februar. Men hvordan havde krigsmodstanden set ud, hvis den var blevet overladt til parlamentarisk kamp? Hvordan havde EU-kampen set ud, hvis den var overladt til folketingspolitikere og ikke havde skabt sine egne organisationer og manifestationer?

Det er et grundtræk ved en kommunistisk politik, at arbejdet uden for parlamentet – konkret udviklingen af massekampen og masseorganiseringen – er den vigtigste form for virksomhed. Folks egen kamp, kampen på arbejdspladserne, på uddannelsesstederne, i boligområderne.

Vi afviser selvfølgelig ikke parlamentarisk kamp. Det er også en vigtig kampform, det kommunistiske parti må beherske – og det er kun svaghed, der forhindrer os som parti eller i en klassekampfront i at opstille til folketingsvalg. Men det parlamentariske arbejde må understøtte og er underordnet massekampen, er ikke den vigtigste og centrale form, som den er for f.eks. Enhedslisten eller de to-tre såkaldte kommunistiske partier, som er ved at samle sig.

Det er i korthed nogle af de vigtige træk i en revolutionær strategi og taktik i dag.

Om Iraks Kommunistiske Partis landsforræderi og totale bankerot

Af Michael Jensen

Der er flere grunde til denne artikel om Irak og Iraks Kommunistiske Parti (ICP).

For det første er det altid en god ide at følge sine forudsigelser og analyser helt til dørs for at finde ud af, om man havde ret eller tog fejl, og jeg har nu i forbindelse med krigen mod Irak og som aktiv på den danske venstrefløj fulgt ICP og dets politiske linje op til, under og efter krigen, idet jeg som mange andre danskere har været med i den verdensomspændende fredsbevægelse, der udviklede sig mod krigen, og hvor jeg følgelig for første gang stødte på ICP.

For det andet er det efter min mening enhver kommunist pligt – og kommunist opfatter jeg mig som – at afsløre dem, der i kommunismens navn fører en opportunistisk, ikke-kommunistisk politik, ikke for hånligt at fordømme og belære andre, men for at forsøge at holde socialismen og kommunismen blot nogenlunde attraktiv for arbejderklassen og folkene i verden. Dette er så meget desto vigtigere al den stund, at skal det vanvid, der hersker i verden i dag, imperialismen, stoppes, så skal det nye samfund, socialismen, og de, der stiller sig i allerførreste række i kampen for denne, kommunisterne, forbindes med noget ubetinget positivt. Som Lenin så ganske rigtigt skrev tilbage i 1916: ”Kamp mod imperialismen, der ikke er uløseligt forbundet med kamp mod opportunismen, er en tom frase eller et bedrag.” (1)

For det tredje rummer eksemplet ”ICP” en hel række lærdomme – herunder ikke mindst, hvordan erklærede kommunistiske partier stiller sig i imperialismens tjeneste – som det efter min mening er vigtigt at tage med sig for at kunne gennemskue sådanne partier lige fra starten.

Og for det fjerde har jeg også forsøgt at give nogle vinkler på

Iraks historie og landets venstrefløj, som jeg i al beskedenhed tror kan være nyttige for alle, der ud fra progressive positioner beskæftiger sig med Irak og den kamp mod imperialismen, der foregår der.

ICP udpeges af USA

Den 13. juli udpegede USA’s administrator af Irak, Paul Bremer, som bekendt 25 irakere til det såkaldte Regerende Råd, hvis officielle funktion er at nominere og udpege ministre, sikre at ministerierne fungerer, vedtage Iraks budget for 2004 samt udarbejde et udkast til en ny forfatning for Irak, men hvis reelle indhold er at sikre den angloamerikanske aggressionskrig og efterfølgende besættelse en form for legitimitet, ”et irakisk ansigt”, og konsolidere den amerikanske imperialismes interesser i Irak. Derfor har USA også givet sig selv vetoret på alle områder.

Til rådet, som set fra et menneskeligt synspunkt er en aldeles usympatisk forsamling af 25 irakiske quislinge, hovedparten eksilirakere med langvarige, velkendte forbindelser til USA som f.eks. banksvindleren Ahmad Chalabi fra Iraks Nationale Kongres (INC), de to kurdiske ledere Masoud Barzani fra Kurdistans Demokratiske Parti (KDP) og Jalal Talabani fra Kurdistans Patriotiske Union (PUK) m.fl. (2), udvalgte den amerikanske statholder i Irak også ICP’s formand, Hamid Mousa.

Ja, du læste rigtigt. Verdens største terrorist og folkemorder, verdens største undertrykker, røver og fjende af verdens folk og alt progressivt, USA, med Hitler anno 2003, fascisten og superløgneren George Bush, i spidsen, ønskede ligefrem ICP’s tilstedeværelse i sin Irak-regering – og

dette parti sagde ikke nej tak, men accepterede tværtimod ”tilbuddet”!

Dette har overalt på venstrefløjen i verden – og særligt blandt erklærede kommunister – skabt en hel del forundring, for hvornår har USA ligefrem selv ønsket kommunister i sine marionetregimer, og hvornår er det blevet kommunistisk politik at indtræde i besættelsesmagters institutioner, der altid er vendt imod folket? Enten er USA’s regering, som direkte og indirekte med støtte til alle antikommunistiske regimer (også Saddam Husseins eget, inden han blev ”blacklisted”) har myrdet flere kommunister end nogen andre, lige pludselig begyndt at kunne lide kommunister, eller også er ICP i virkeligheden alt andet end et kommunistisk parti.

For kendere af ICP’s politiske linje og nyere historie og udvikling kommer dets meget venskabelige forhold til USA dog på ingen måde som nogen overraskelse. Der har gennem lang tid kunnet lugtes en forkert luft i bageriet.

ICP før krigen – trojansk hest i USA’s tjeneste

Ti dage før angrebet på Irak skrev jeg en længere analyserende artikel om ICP og dets proimperialistiske politik (3). Med en masse eksempler – det ene mere grotesk end det andet – fra ICP’s egne udtalelser forsøgte jeg at gøre opmærksom på, at ICP systematisk brugte Saddam Husseins miskrediterede, antifolkelige styre til at retfærdiggøre alle USA’s og Storbritanniens angreb på og forbrydelser mod Irak. Ved brug af en ekstremt perverteret logik gav de irakiske ”kommunister” simpelthen Saddam Hussein skylden for alle de forbrydelser, som USA og Storbritannien begik mod Irak. For folk, der påberåber sig en kommunistisk etikette, var og er

denne politiske linje helt uforståelig, og den understøttede selvsagt de angloamerikanske krigsplaner.

Med dette in mente er det derfor meningsfuldt at se på, hvilke forbindelser der egentlig eksisterede mellem USA, Storbritannien og ICP før krigen. I et interview den 23. juni med det arabiske dagblad al-Sharq al-Awsat udtaler ICP's formand Hamid Mousa forespurgt, om det ikke er underligt, at amerikanske og britiske embedsmænd besøger det kommunistiske partis hovedkontor: *"Det er ikke første gang, at der har fundet diskussioner sted mellem ICP og amerikanerne og briterne og andre medlemmer af FN's Sikkerhedsråd. Tidligere har der været møder i USA, Kurdistan og Damaskus."* (4).

Man kan med meget god grund spørge, hvad formålet og ikke mindst resultatet af ICP's møder med USA og Storbritannien har været. Det kommer måske frem en dag, men uden at sige for meget – og særligt set i lyset af ICP's indtræden i det Regerende Råd – kan man vel godt konstatere, at det nok var USA, der fortalte ICP, hvor skabet skulle stå, og ikke omvendt.

Men den mødeaktivitet mellem USA og ICP gør det relevant retrospektivt at spørge, med hvilket formål ICP egentlig befandt sig i fredsbevægelsen, samtidig med at det havde så nære kontakter til de allermest krigeriske imperialistiske stater i verden, der netop ville overfalde og "befri" Irak fra det Baath-parti, som ICP fra 1979, hvor partiet blev endeligt forbudt, og frem i realiteten intet kunne stille op imod.

Det kan i hvert fald dokumenteres, at ICP i sin avis Tariq al-Shab (Folkets Vej) gik så vidt som til at kalde en fredskonference i Cairo i december 2002 – med deltagelse af over 400 personer fra forskellige folkelige bevægelser og fredsbevægelser som Stop the War Coalition (Storbritannien), ANSWER (USA) og andre samt et bredt spektrum af prominente personligheder som Algeriets

Ahmed Ben Bella (første præsident efter uafhængigheden fra Frankrig), USA's forhenværende justitsminister Ramsey Clark, tidligere chef for FN's Olie for Mad-program Denis Halliday, tidligere leder for FN's humanitære program i Irak Hans von Sponeck og det britiske parlamentsmedlem for Labour George Galloway – for en *"konference i solidaritet med Saddam Hussein"*. (5)

Udfald af en så forrykt karakter mod dem, der ihærdigt forsøgte at mobilisere verdens folk og regeringer imod en uretfærdig, ødelæggende, imperialistisk oliekrig og efterfølgende besættelse, er meget svært at forklare, medmindre man altså går ud fra den stik modsatte tese med hensyn til ICP og krigen mod Irak, nemlig at ICP i virkeligheden ønskede krigen for at slippe af med Saddam Husseins Baath-styre og simpelthen – i kraft af sit "kommunistiske" og "antiimperialistiske" ansigt – fungerede som den amerikanske imperialismes trojanske hest i fredsbevægelsen.

Det er i hvert fald en opfattelse, som deles af en af dem, der kender ICP allerbedst, nemlig partiets "grand old man", Ahmed Karim, medlem af ICP siden 1954, partiets repræsentant i Østeuropa gennem en menneskealder og nu sammen med Khaled Salam leder af Iraks Nationale Demokratiske Kommunistiske Bevægelse, der dannedes i 2001. I et interview den 9. februar, altså små seks uger før angrebet på Irak, siger han: *"ICP er et opportunistisk parti, der indirekte hjælper imperialismen. Dets ledelse har skiftet side og ønsker krigen for at vælte Saddam."* (6)

Ahmed Karims synspunkter er i fuld overensstemmelse med et endog særdeles interessant internt dokument fra ICP. I Munadil al-Hezb (Partimedlemmet), juni 2002, skriver ICP's formand Hamid Mousa bl.a.: *"Verdenssamfundet, som ledes af USA, insisterer på befrielsen af Irak (min fremhævelse, MJ). Og de første dage af krigen vil blive*

altafgørende. Derfor skal vi kaste vores kræfter ind sammen med vores allierede, USA (min fremhævelse, MJ)." (7).

Kan det overhovedet siges tydeligere? "Befrielsen af Irak" og "vores allierede, USA" hed det indadtil hos ICP, mens partiet udadtil ikklædte sig alle mulige masker, der skulle gøre "befrielsen af Irak" lettere for dets allierede, USA. Så ICP's repræsentanter i fredsbevægelsen såvel her i Danmark som i udlandet spillede skuespil. De var og er løgnere og bedragerer – præcis ligesom deres allierede Bush, Blair og Fogh.

For i virkeligheden, når ICP's mange masker – og partiet har virkelig mange – fjernes, så delte ICP præcis det samme grundlæggende groteske syn på hele fredsbevægelsen som vores egen Fogh Rasmussen: Vi var alle sammen – på den ene eller anden måde – "Saddam Husseins agenter og nyttige idioter".

Og derfor var ICP's politiske linje i fredsbevægelsen netop at forsøge at tilsmudse, splitte og ødelægge den indefra ved hjælp af sine konstante og til tider voldsomt forvrængede skral om Saddam Hussein og bevidste smædekampagner mod og isolering af såvel irakiske som udenlandske politiske partier, organisationer og enkeltpersoner, der var uenige med ICP i, at Saddam Hussein var sagens kerne, men derimod USA's aggressionsplaner for at kolonisere Irak.

ICP under krigen – ved frontlinjen sammen med USA

Den 20. marts kom så angrebet på Irak. Og dagen efter udsendte ICP en erklæring, hvori det bl.a. siges, at *"en væsentlig del af ansvaret for udbruddet af krigen ligger hos det diktatoriske regime, som det har gjort før. I løbet af de sidste 12 år har det hverken destrueret de forbudte våben eller overholdt de fleste FN-resolutioner."* (8).

I dag kan man så spørge ICP: Hvilke våben og hvilke FN-resolutioner? Og hvilket ansvar havde

Saddam Hussein egentlig for krigens udbrud? For mig at se er det en vrangforestilling af foghske dimensioner at påstå, at Saddam Husseins regime, hvor forfærdeligt det end var, har noget som helst ansvar for, at Bush, Blair og Fogh overfaldt Irak. Det var og er en 100 procent uretfærdig, imperialistisk aggression, og ansvaret ligger *alene* på aggressorerne ledt af den sindssyge fascist i Det Hvide Hus.

For ICP's arabiske broderpartier var sagen dog en hel anden. Og seks af dem, partierne i Egypten, Jordan, Libanon, Palæstina, Sudan og Syrien, vedtog den 2. april en fælleserklæring (netop *uden* deres irakiske kammerater), der udtrykker en klar og entydig støtte til den legitime irakiske forsvarskamp og opfordrer de arabiske folk til enhed i kampen mod USA's planer i Mellemøsten. (9)

Så mens krigen rasede i Irak, var ICP's ledere i udlandet, både i Irakisk Kurdistan, der siden 1991 har været én stor sump af proamerikanske og amerikansk støttede partier, og i Vesten, i fuld gang med at pakke deres kufferter for at vende tilbage til Irak på de amerikanske tanks. Men ICP nøjedes skam ikke med passivt at se på, at Irak blev lagt i udenlandske lænker.

Partiavisen Tariq al-Shab kunne den 2. april under overskriften *"Irakiske kommunister fejrer deres partis fødselsdag ved frontlinjen"* (10) fortælle, at nogle af ICP's partisaner i Irak sågar opholdt sig i allerforreste linje sammen med de amerikanske aggressorer, som kæmpede imod den irakiske hær og andre irakere, der forsvarede Iraks territorium mod invasionsstyrkerne.

Mens ICP altså var amerikanerne behjælpelige i nedslagtningen af irakere, der bekæmpede de invaderende angloamerikanske horder og forsvarede Iraks selvstændighed, sad herboende medlemmer af ICP og sympatisører til partiet ved et debatmøde på Amager den 7. april med paneldeltagelse af både Enhedslisten og Kommunistisk

Parti i Danmark (KPiD) og krævede solidaritet med deres kamp fra fredsbevægelsen og den kommunistiske bevægelse i Danmark! (11) Jeg har efterhånden oplevet en hel del i min tid på den danske venstrefløj, men det, som de irakere lavede den aften på Amager, slår dog alligevel alt.

ICP efter krigen – utilsløret kollaboratør

Den 9. april faldt Bagdad. De amerikanske ledede invasionsstyrker indtog Iraks hovedstad, og en ulovlig, imperialistisk besættelse med stadig mere forværrede tilstande for den irakiske civilbefolkning tog sin begyndelse. Denne ulovlige krig og besættelse blåstemplede FN's Sikkerhedsråd den 22. maj med vedtagelse af resolution 1483.

Herefter håndplukkede USA så ICP's formand Hamid Mousa til "regeringsrådet", og han indtog pænt sin plads ved bordet, hvis dug var rødt af blodet fra tusinder af døde og invaliderede irakere, og skrev – som sin første handling – under på at gøre den 9. april til det nye Iraks nationaldag. (12) Besættelsen var blevet til befrielsen, og den FN-stridige krig, som verdens folk og regeringer massivt havde fordømt, var blevet legitimeret og fuldt accepteret – med ICP's underskrift.

ICP's "forklaring" på sit højst utraditionelle – for ikke at sige historiske og groteske – skridt med at deltage i en institution oprettet af den amerikanske besættelsesmagt kom i en udtalelse fra partiets centralkomité den 25. juli. Heri siges det bl.a.: *"Det nuværende Regerende Råd har uden tvivl begrænsede magtbeføjelser og opfylder ikke den meget ønskede nationale overgangsregering. Men USA's accept af vort folks krav om oprettelsen af et råd med reelle magtbeføjelser er en indikation på det Regerende Råds potentiale for at opnå flere af sådanne magtbeføjelser i løbet af dets fremtidige arbejde og naturlige kamp med "Den Provisoriske Koalitionsmyndighed" (CPA, o.a.)*

... det Regerende Råd vil være en "kamplads" mere end en afsluttet og konstant, bestemt formel ..." (13)

Dette er anskuelsesundervisning i, hvordan folk, der forsøger at retfærdiggøre det, der aldrig kan retfærdiggøres, taler. For hvad er kendsgerningerne om det Regerende Råd? USA har selv udpeget de 25 irakere helt uden om det irakiske folk. De 25 er mestendels eksilirakere, irakiske Karzai'er, som USA slæbte med på tankene, der rullede ind i Bagdad, inkl. ICP's egen leder. Det er folk med langvarige forbindelser til USA, folk, der har brugt det meste af deres liv på at tjene amerikanerne.

"Reelle magtbeføjelser," siger ICP også. USA har vetoret på alle områder! Så når ICP betegner rådet som en "kamplads", så vil jeg tillade mig at spørge: For hvad? Rådet kan da kun være en intern kamplads mellem de forskellige amerikanske agenter i rådet, men den kamp kan til gengæld også være hård nok, når det gælder om at overtage Saddam Husseins stol.

Helt grotesk bliver det, når ICP's centralkomité fremstiller oprettelsen af det Regerende Råd som et kompromis med USA. Som om ICP havde presset USA til noget som helst!

Udadtil praler ICP altså med sin "indvirkning" på den amerikanske besættelsesmagts dispositioner for at kunne bedrage det irakiske folk til at tro, at det opnår "resultater", og at fremtiden for Irak ligger i samarbejde med USA, men partiet er i virkeligheden helt og aldeles afhængig af USA og har af amerikanerne fået til hovedopgave – ikke mindst på grund af sin historiske modstand mod Saddam Hussein – at opsamle den sekulære og antibaathistiske utilfredshed med besættelsesmagten og bringe denne under sin og dermed amerikansk kontrol. *Essensen i ICP's arbejde i dagens Irak er i al sin enkelthed at forsøge at likvidere den sekulære modstand mod besættelsen.*

Men det er simpelthen kun overbeviste kollaboratører og mennesker med en utroligt ringe politisk forståelse, som ikke kan se, at det Regerende Råd ikke er andet end en quislingeregering af irakere, der mod betaling er sat til at udføre den amerikanske ledede besættelsesmagts anvisninger og direkte ordrer.

Alle de i rådet deltagende organisationer og enkeltpersoner har med deres indtræden i rådet gjort sig til kollaboratører og medansvarlige for dels aggressionen mod Irak og dens økonomiske og sociale konsekvenser og dels alle besættelsesmagts ugerninger i Irak, det være sig mord, vilkårlige arrestationer og nedskydninger, fascistisk terror mod civilbefolkningen, tortur, plyndringer, voldtægter og ikke mindst den totale privatisering af Irak, som betyder regulært og meget billigt udsalg af Irak og dets rigdomme til udenlandske, primært amerikanske, firmaer. De er at betragte som landsforrædere med alle de konsekvenser, som det nu engang har.

Så mens det irakiske folk kræver de fremmede tropper ud af Irak og viser sin modstand mod besættelsen i form af bl.a. demonstrationer, sit-ins, protester og legitim, væbnet modstand, der stort set hver dag koster amerikanske soldater livet, så sidder ICP med dets formand bag hegn og pigtråd og ikke bare "forhandler" og "arbejder for at bringe besættelsen til ophør", men tillader sig endda også at sige, "*at de væbnede aktioner ... kan forårsage skade på det ønskede mål om en ende på besættelsen hurtigst muligt ... sådanne operationer giver besættelsesstyrkerne et påskud for at forlænge deres tilstedeværelse i vort land.*" (14) Eller som ICP's repræsentant i Tyskland, Rashid Ghewielieb, kontant udtrykker det: "*Modstanden drejer sig ikke om Iraks befrielse ... det er alle Saddam-martyrer og medlemmer af eliteenheder og funktionærer i Baath-partiet.*" (15)

Det var lignende miskreditering, som de danske samarbejdspolitike-

re brugte om modstandskampen mod tyskerne her i landet for omtrent 60 år siden. Den irakiske modstandskamp, den civile såvel som den væbnede, er bred og rummer mange forskellige politiske grupper og retninger og er ifølge "Genève-erklæringen om terrorisme" (16) fuldt ud legitim, og dem, der som ICP fordømmer den, afsører sig blot derved fuldstændigt som den amerikanske besættelsesmagts villige lakajer.

Kommunister er patrioter og konsekvente antiimperialister

Men indgår samarbejde med besættelsesmagter – ICP's "modstand" mod besættelsen – i kommunisters politiske arsenal? Nej, selvfølgelig gør det ikke det. Det er og bliver landsforræderi, uanset hvilke "argumenter" ICP bruger for at retfærdiggøre sin forræderiske samarbejdspolitik. I den kommunistiske bevægelses historie har de kommunistiske partier altid rejst sig i forsvar for den nationale selvstændighed i den erkendelse, at imperialismen er hovedfjenden for den lokale arbejderklasse og folket som helhed, og at der aldrig kan findes ægte frihed og demokrati – for slet ikke at tale om socialisme – under en fremmed magts støvlehæl.

Det var den holdning, som de kinesiske kommunister med Mao Tse-tung i spidsen havde under Japans invasion af Kina i 1930'erne. Det var, hvad alle de kommunistiske partier, inkl. det danske, havde under Anden Verdenskrig, hvor de i land efter land deltog i – for ikke at sige ledede – modstandskampen mod den tysk-italienske imperialisme, mod Hitlers og Mussolinis nazi-fascistiske besættelsestropper. Det var også, hvad eksempelvis Ho Chi Minh og de vietnamesiske kommunister i front for det vietnamesiske folk med deres verdenshistoriske sejr over den amerikanske imperialisme i 1975 viste hele verden, at hvis man står 100 procent ved folkets side, så findes der ikke den ydre fjende, som ikke kan besej-

res. Og de kommunistiske partier vandt vitterlig folkenes hjerter med deres heroiske, konsekvente forsvar for landenes selvstændighed. De kom alle kraftigt styrket ud af modstandskampene. De havde fortjent – på grund af deres handlinger – vundet folkenes respekt.

Og netop på grund af ICP's egen kommunistiske baggrund, så har ICP også – dengang partiet var kommunistisk – vist storslåede eksempler på modstand mod imperialistisk besættelse og undertrykkelse. Det er nok bare at nævne partiets modige kamp mod de på hinanden følgende britiske lakajregimer i Irak i perioden fra ICP's stiftelse i 1934 og helt frem til den 14. juli 1958, hvor general Abdul Karim Qasim, støttet af ICP (der i de foregående 24 år – med den antikoloniale kamp mod Storbritannien som løftestang – havde vokset sig stort og stærkt) og andre patriotiske kræfter, afsatte og henrettede den britisk støttede Kong Faisal II og datidens quislingeregering ledt af Nuri al-Said. Herefter udviklede tingene sig meget hurtigt, og mellem marts og juli 1959 var ICP, der på det tidspunkt havde ca. 20.000 medlemmer, faktisk i en situation, hvor det havde så stor folkelig opbakning og kontrollerede store dele af hæren, medierne, fagforeningerne og andre masseorganisationer, at det kunne have taget magten alene.

I dag, 45 år efter Qasims magtovertagelse, der åbnede døren til den bedste, mest progressive og demokratiske periode i det moderne Iraks historie, står ICP på den anden side – på den amerikanske kolonimagts side.

Konsekvenserne af ICP's landsforræderi

ICP's ægteskab med verdens største fjende af fred og socialisme – den amerikanske imperialisme – er ikke en fejl af en type, som politiske partier laver fra tid til anden. Det er ikke en fejl lavet af "lidt forvirrede kommunister i en kom-

pleks og vanskelig situation”, men en handling begået af folk, der helt og bevidst har forladt ethvert anti-imperialistisk og ikke mindst kommunistisk standpunkt.

I stedet for at konsolidere partiet i Irak med en klar national og antiimperialistisk profil efter næsten 25 års illegalitet og nå ud til stadig bredere lag af den nationalt sindede irakiske befolkning, i stedet for at isolere og bekæmpe den amerikansk ledede besættelsesmagt og modvirke dennes konstante forsøg på at splitte det irakiske folk på kryds og tværs, i stedet for at række hånden ud til alle politiske kræfter, der virkelig vil have et demokratisk og uafhængigt Irak fri for udenlandsk indblanding og udplyndring, i stedet for at udnytte de turbulente politiske forhold, herunder Baath-partiets splittelse, til selv at rykke frem, og i stedet for at stole på det irakiske folks egne kræfter og erfaringer med og modstand mod udenlandsk herredømme i Irak, så har ICP's ledere kastet partiet i armene på USA og et bundrådent, folkemorderisk FN, der gennem over 12 år lange økonomiske sanktioner har været skyld i omtrent to mio. irakeres død.

ICP har begået en handling, der er dybt forkastelig og utilgivelig. Og partiets alliance med den amerikanske imperialisme har derfor selvfølgelig en række både indenlandske og udenlandske konsekvenser.

Først de indenlandske: At stille sig på USA's side i Irak og imod den irakiske modstand er ikke bare et forræderi af gigantiske og ufattelige dimensioner imod den irakiske arbejderklasse og det irakiske folk som helhed, hvis hovedfjende er imperialismen, men det er også et ubegribeligt forræderi og en kæmpemæssig hån mod hele partiets revolutionære, kommunistiske historie og alle partiets martyrer som f.eks. den legendariske formand Fahd (henrettet af den irakiske quislingeregering i 1949 under kampen mod den britiske imperialisme), der ofrede deres liv i kampen for et frit, ægte

demokratisk og socialistisk Irak.

Det er endvidere en kolossal miskreditering af hele den kommunistiske bevægelse i Irak og har anrettet ubodelig skade. Det er svært at se, hvordan kommunisme og kommunister skal undgå at rime på ”amerikansk agent”, ”kollaboratør” og ”landsforræder” i dagens Irak.

ICP's landsforræderi betyder også, at partiet har bidraget kraftigt til at styrke de kræfter, der ud fra alt andet end et kommunistisk grundlag spiller en rolle i den irakiske modstandskamp. Således kan eksempelvis Saddam Husseins eget Baath-parti og islamiske organisationer kun vinde yderligere opbakning gennem ICP's totale amerikanisering og bankerot.

ICP's ledere, der naturligvis bærer hovedansvaret for partiets politiske linje, har med deres underkastelse under USA omdannet partiet og dets sympatisører til kollaboratører og stikkere, og til disse må det siges meget klart: Ethvert anstændigt medlem af ICP bør fordømme dets korrupte, forræderiske ledere og forlade ICP, og enhver ærlig sympatisør må trække sin støtte tilbage med det samme.

Det skal også i denne forbindelse siges, at der inden for ICP, ja selv inden for ledelsen af partiet, ikke findes en fuldstændig støtte til den nuværende partilinje. Jo længere ned i ICP's hierarki man kommer, jo større er uenigheden med partiets kollaborerende ledere.

Bomben mod FN og senest drabene på samarbejdspolitikere Mohamad Baqir al-Hakim fra Det Øverste Råd for Islamisk Revolution (SCIRI) og det tidligere medlem af Baath-partiet Aqila al-Hashimi fra det Regerende Råd viser, hvad folk, der samarbejder med den amerikansk ledede besættelsesmagt eller tilmed skifter side som al-Hashimi, kan vente sig. Det gælder selvfølgelig også ICP og de medlemmer og sympatisører, som bakker op om partiledelsens linje.

Hvad de udenlandske konsekvenser angår, så har ICP ikke bare forrådt og miskrediteret den kommunistiske bevægelse i hele verden, men også den kæmpemæssige fredsbevægelse, som voksede frem i forbindelse med krigen mod Irak. Her i Danmark som overalt i verden forsikrede partiet igen og igen, at det – udover at være arg modstander af Saddam Hussein – skam også var imod USA og dets krig. Stort set alle på den danske venstrefløj og i fredsbevægelsen troede på ICP. Men igen så havde dette baggrund i en temmelig mangelfuld viden omkring ICP's reelle politiske linje. Man lyttede blot til ICP's repræsentanter, der ikke bare misinformede om Irak, men i realiteten – som det forhåbentlig fremgår af det indtil nu sagte – optrådte som amerikanske agenter i bevægelsen.

Så når ICP på trods af sin plads bag USA's kanoner siger, at det har et ”*ønske om at bringe besættelsen til ophør så hurtigt som muligt*” (17), så er det lige præcis ”så hurtigt som muligt”, som man skal bide mærke i. Det betyder ganske enkelt, at først når enten USA og co. med støtte fra en eventuel FN-hær eller en irakisk quislingestyrke gennem den fascistiske terror, som besættelsestropperne dagligt udfører under parolen ”af-baathiseringen af Irak” eller ”opgør med resterne af Saddam Husseins styre”, har fået gjort kål på den brede irakiske modstandskamp – noget, der aldrig vil ske – vil ICP reelt støtte en ophævelse af besættelsen.

For intet parti, der ønsker en varig fremtid i Irak, kan i dag åbent sige, at det ønsker en langvarig besættelse, men kendsgerningen er, at uden amerikanerne har ICP ikke ret meget at gøre i Irak. Partiet har nemlig lagt sin skæbne i Det Hvide Hus, og det vil partiet komme til at betale en meget høj pris for. Det markerer i hvert fald enden på ethvert tilhørsforhold til såvel den kommunistiske bevægelse, fredsbevægelsen som den globale antiimperialistiske bevægelse.

For det må siges meget klart: Partier, organisationer og bevægelser, der på den ene eller anden måde støtter ICP og dets frontorganisationer, som her i Danmark bl.a. kalder sig Den Irakiske Menneskerettighedsforening, gennem hvilke ICP spreder sin proamerikanske politik, støtter intet andet end den amerikanske imperialismes interesser i Irak, interesser, der ligesom alle de andre steder, hvor den amerikanske imperialisme sammen med korrupte lokale regimer beriger sig og holder hele befolkninger i fattigdom og armod, er stik imod det irakiske folks. ICP's berømte slogan "Watan hurr wa shab said!" ("Et frit land og et lykkeligt folk!") har i dag fået en helt bizar smag.

ICP er dødt – offer for sin egen revisionistiske politik

I dag, 69 år efter sin stiftelse, er ICP altså gået i seng med det allerstørste dumme svin i verden, den amerikanske imperialisme, og vil tilmed lave et barn – et nyt, proamerikansk og prozionistisk Irak – sammen med den fascistiske regering i Washington. Og det er derfor naturligt at spørge: Hvorfor? Hvordan kunne det gå så galt for ICP? For selvfølgelig havner et sundt, kommunistisk parti ikke i den amerikanske imperialismes lejr. En sådan "udvikling" tager tid, fordi partiets ledelse og dernæst en del eller hele dets basis først skal gennem en – for at bruge marxismen-leninismens sprogbud – revisionistisk forvandling.

Det følgende foregiver på ingen måde at være en samlet fremstilling af ICP's døds kamp, for den kunne der skrives en hel bog om, men det har derimod det mere beskedne mål blot at give nogle vinkler, som efter min mening er væsentlige at holde sig for øje, hvis man ønsker at forstå det nuværende ICP's "uforståelige" politik.

Den revisionistiske forvandling – eller socialdemokratiseringen – af ICP tog sin begyndelse allerede i slutningen af 1950'erne, hvor flertallet af partiets ledere, inkl.

partiets formand Salam Adil, i stedet for at tage magten, som man faktisk kunne have gjort i 1959, partiets absolutte højdepunkt, bukkede under for presset fra det daværende Sovjetunionens Kommunistiske Parti (SUKP) og dets revisionistiske linje, der var kommet til verden efter SUKP's 20. kongres i 1956, og som spillede nye melodier, f.eks. den om "fredelig sameksistens med imperialismen". Denne linje betød, at Hrustjovs Sovjetunionen, der satte sig på general Qasim og ikke ville genere USA yderligere, var imod en kommunistisk ledet revolution i Irak.

Accepten af Hrustjovs revisionistiske politik skulle vise sig at blive fatal for ICP. Allerede i 1960 startede Qasim – udstyret med sovjetiske våben – forfølgelsen af ICP. Hundredvis af ICP-medlemmer blev myrdet, og partiet blev forbudt. Men det var det amerikanske støttede kup den 8. februar 1963, der bragte Baath-partiet til magten, som for alvor rettede et hårdt slag mod ICP. De fleste af partiets ledere, herunder dem, der stod på de mest revolutionære positioner, blev myrdet, ligesom mange almindelige ICP-medlemmer mistede livet. Det anslås, at helt op til 5.000 af ICP's medlemmer og sympatisører i en antikommunistisk blodrus blev myrdet i løbet af de første tre dage efter kuppet. Ifølge en af veteranerne i Iraks kommunistiske bevægelse, Ahmed Karim, har ICP vaklet lige siden. (18)

I en umiddelbar kommentar til kuppet skrev den fremragende albanske marxist-leninist Enver Hoxha bl.a.: "(...) Nu, da de reaktionære i Baath-partiet har taget magten, vil der med sikkerhed igangsættes en hidtil uset terrorbølge mod vores naive, men velmenende irakiske kammerater. De vil komme til at lide alvorligt, men det vil være en stor lektie for dem og andre at se, hvor revisionismen og Hrustjovs forræderiske politik fører hen." (19)

Det blev desværre ikke nogen lek-

tie for ICP, selvom den var skrevet i tusinder af medlemmers blod. I 1973 sluttede det nu revisionistiske ICP nok en sovjetrevisionistisk tese, nemlig den om "den ikke-kapitalistiske udviklingsvej" og deraf følgende alliance med det nationale borgerskab i form af regeringssamarbejde med Baath-partiet i Den Nationale Progressive Front fra 1973 til 1979. Det var et "samarbejde", som kom i stand både på grund af ICP's eget initiativ og på grund af et pres fra Sovjetunionen, der i 1972 havde underskrevet en venskabs- og samarbejdsaftale med Irak og mildt sagt meget gerne så ICP bakke op om "det socialistisk orienterede Irak", som det hed sig dengang fra et Moskva, der prædikede "fredelig overgang til socialismen" og brugte sine "broderpartier" som det irakiske som redskaber til at fremme egne imperialistiske interesser.

Regeringssamarbejdet med Baath-partiet førte først og fremmest til dette partis styrkelse gennem dets overtagelse af de masseorganisationer, der førhen kontrolleredes af ICP. Dette svækkede naturligvis yderligere ICP og dets folkelige opbakning. I 1978-79 fandt Baath-partiet så tiden moden til, at det kunne tage det endelige opgør med ICP. Hård undertrykkelse af partiet fulgte, og det organiserede en masseflugt til udlandet, som bl.a. også omfattede partiets nuværende formand Hamid Mousa. Hermed havde Baath-partiet etableret sit reelle magtmonopol i Irak, et herredømme, der varede helt indtil den 9. april 2003.

Berlin-murens fald og socialismens midlertidige tilbageslag i 1989-91 betød for det allerede kraftigt svækkede og meget syge ICP – som for mange andre venstrefløjspartier i verden – en acceleration mod højre. På ICP's 5. kongres i 1993, der bar navnet "Fornyelsens og demokratiets kongres", blev Hamid Mousa således valgt til ICP's leder. Det er denne gruppe af ultra-opportuniste, de facto socialdemokrater, omkring

Mousa, der har givet ICP det endelige dødsstød ved at føre partiet over i armene på selvste USA.

Undervejs i hele denne revisionistiske forrådnelsesproces, som ICP har gennemløbet, forekom der naturligt nok også en del reaktioner. I 1967 – midt under den kinesiske kulturrevolution og under indtryk af Kinas Kommunistiske Partis kritik af den sovjetiske revisionisme – udkrystalliseredes en maoistisk inspireret gruppe omkring Aziz al-Hajj, der endvidere også var betaget af Che Guevara. Gruppen, der blev kendt som ICP-Central Kommando, tog til det sydlige Irak og startede der en guerillakamp mod styret i Bagdad. Men Aziz al-Hajj blev tilfangetaget allerede i 1968, forrådte sine kammerater og blev senere det baathistiske Iraks ambassadør i Frankrig. I 1969 var eventyroprøret slået ned, og mange kommunistisk sindede guerillaer havde mistet livet.

I 1985 udspaltedes Iraks Kommunistiske Parti-Kadre (20), og i 2001 fødtes tidligere omtalte Iraks Nationale Demokratiske Kommunistiske Bevægelse, men de var og er heller ikke marxistisk-leninistiske reaktioner på ICP's deroute. Alligevel og på trods af, at disse organisationer stadig slæber rundt på diverse revisionistiske forestillinger, så har de begge indtaget et klart og entydigt standpunkt imod den amerikanske imperialisme og opfordret til 100 procent modstand mod såvel krigen som besættelsen. De indtager derfor stadig en plads i den kommunistiske bevægelse i Irak og i verden. Det gør ICP imidlertid ikke. Det eneste, der har nogen forbindelse med kommunisme i det nuværende ICP, er ordet "kommunistiske" i partiets navn.

ICP er ganske enkelt blevet ædt op af revisionister, opportuniste og agenter for den amerikanske imperialisme og er – set i det store perspektiv – blevet offer for sin egen revisionistiske politik med underkastelse under de imperialistiske magter, som det har tilbudt sig til og gjort sig afhængig af, på det irakiske folks bekostning. Fra

Hrustjovs periode i midten af 1950'erne og frem tjente ICP loyalt den sovjetiske imperialisme. Og efter at storebroderen i Moskva døde i 1991, så vendte ICP sig gradvist mod den amerikanske imperialisme, kulminerende med partiets åbne lakajtjeneste for USA i dagens Irak.

ICP er således endeligt afgået ved døden efter lang tids sygdom. I 2003 er ICP et åbent socialdemokratisk, proimperialistisk og landsforræderisk parti, der i fuldt dagslys samarbejder med og støttes af den amerikanske imperialisme i kampen for at sikre USA's interesser og selv få en lille del af kagen af det store røveri i Irak – på den hårdt prøvede irakiske befolknings bekostning.

Det er – desværre – den sørgelige historie om ICP.

Noter:

1. V.I. Lenin: Den proletariske revolutions militærprogram, Udvalgte Værker, Bind 6, Forlaget Tiden 1981, s. 204. <http://home19.inet.tele.dk/nymorgen/artikler/politiskabc/2003-0224-lenin-militaerprogram.htm>
2. Presidential Determination No. 2003-06, <http://www.state.gov/p/nea/rls/15857.htm>. Iraqi Liberation Act, hvis formål var at yde støtte til den proamerikanske irakiske opposition, blev underskrevet af Bill Clinton i 1998. Med undtagelse af Bevægelsen for Konstitutionelt Monarki har alle de øvrige partier under Iraqi Liberation Act fået plads i det Regerende Råd, som USA nedsatte den 13. juli.
3. Michael Jensen: Iraks Kommunistiske Parti – i seng med fjenden, 10. marts 2003 <http://home19.inet.tele.dk/nymorgen/artikler/bagvirkeligheden/2003-0310-icp.htm>
4. Interview with Iraqi Communist Party Leader – Arabic daily Al-Sharq Al-Awsat, 23. juni 2003, <http://www.iraqcp.org/frame1/0030705icpLeadersharaq.htm>
5. Cairo Conference – A Scandal for Saddam's Supporters, Tariq al-Shab, januar 2003, [http://www.iraqcp.org/frame1/0030117Cairo%20Conference%20-Tareeq%20Al-Shaab%20\(17-1-2003\).htm](http://www.iraqcp.org/frame1/0030117Cairo%20Conference%20-Tareeq%20Al-Shaab%20(17-1-2003).htm)
6. "Iraks Kommunistiske Parti er et

opportunistisk parti, der indirekte hjælper imperialismen", interview med Ahmed Karim, formand for Iraks Nationale Demokratiske Kommunistiske Bevægelse, 9. februar 2003, <http://home19.inet.tele.dk/nymorgen/artikler/verdenrundt/2003-0410-irak-karim.htm>

7. Munadil al-Hezb, juni 2002. Munadil al-Hezb (Partimedlemmet) er en intern udgivelse fra ICP.

8. Statement of the Politbureau of the Iraqi Communist Party, 21. marts 2003 [http://www.iraqcp.org/frame1/0030323ICP-statement%20\(21-3-2003\).htm](http://www.iraqcp.org/frame1/0030323ICP-statement%20(21-3-2003).htm)

9. Statement by the Arab communist parties against Anglo-American war against Iraq, 2. april 2003 http://www.ptb.be/international/article.phtml?section=A3AAABBS&object_id=19149

10. Al-Shuyuiun al-iraqiun yahtafulun bi-milad hezbhum ala khutut al-tamas, Tariq al-Shab, 2. april 2003, <http://www.iraqcp.org/0030402salman.htm>

11. Amager: Debat om krigen, Dagbladet Arbejderen, 3. april 2003, http://www.arbejderen.dk/index.asp?R=1&S_ID=73&A_ID=6938

12. Iraq's New Governing Council Speaks To Iraqis, 14. juli 2003, <http://usinfo.state.gov/regional/nea/iraq/text2003/0714council.htm>

13. Statement issued by the Meeting of the Central Committee of the Iraqi Communist Party (24-25 July 2003), <http://www.iraqcp.org/frame1/0030805statementissuedbythemeeting.htm>

14. Som note 13.

15. Retten, was zu retten ist, interview med Rashid Ghewielieb, repræsentant for ICP i Tyskland, 1. august 2003 <http://www.freitag.de/2003/32/03320702.php>

16. The Geneva Declaration on Terrorism, <http://i-p-o.org/GDT.HTM>

17. Som note 13.

18. Som note 6.

19. Enver Hoxha: Reflections on the Middle East, Tirana 1984, s. 15-16.

20. Hjemmeside for Iraks Kommunistiske Parti-Kadre <http://www.alkader.net/>

2 historiske dokumenter

Dette nummer af Orientering bringer to tekster, som ikke før har været bragt på dansk. De handler om krig og om kold krig, og tilhører to perioder af kampen mellem kapitalisme og socialisme. Den ene er skrevet af en amerikaner: Joseph E. Davies ambassadør i Sovjetunionen 1936-38, rådgiver for den amerikanske præsident Roosevelt. Hans eftertanke omkring 'Moskvaprocesserne' blev skrevet få måneder efter det nazityske overfald på Sovjetunionen til bogen 'Mission to Moscow', som udkom sidst i 1941. En ny udgave kom i 1943, hvor den også blev til en spillefilm. Den skulle skabe forståelse for den amerikanske krigsalliance med Sovjetunionen, mente Davies og Roosevelt.

Den anden tekst er af Stalin. Der er gået 10 år siden overfaldet på Sovjetunionen, Hitler er besejret – og en ny 'kold krig' er brudt ud.

Lige fra starten stod Sovjetunionen over for en front af imperialistiske fjender. Opbygningen af et stærkt og industrialiseret Sovjet i hurtigt tempo var ikke bare en social og økonomisk nødvendighed, det var også afgørende militært, for at socialismen kunne overleve i en verden af fjender.

Da Davies, demokrat og jurist, men ikke karrierediplomat, ankom til Moskva i 1936 sammen med sin kone Marjorie, en af USA's rigeste kvinder, ville han ved selvsyn iagttage de faktiske forhold i landet. En strøm af indberetninger, rapporter, optegnelser og dagbogsnotater tegner et billede af landets rivende udvikling, men også af situationen i det diplomatiske korps i Moskva på et tidspunkt, hvor Tyskland, Italien og Japan har indgået deres krigsblok - og af et land i belejringstilstand i sammenhæng med processerne og udrensningerne.

Sovjetunionen og dets udenrigsminister Litvinov arbejdede på højtryk for at skabe en alliance

med England og Frankrig, støttet af USA, for at bevare freden i Europa over for den fascistiske trussel. Derfor var USA's stilling er af særlig interesse. Davies fik nærmest særbehandling blandt diplomaterne. Opholdet kulminerende med et personligt møde med Stalin i 1938, der vakte furor - og fik betydning for at bane vej for den senere krigstidsalliance.

Davies fulgte den afsluttende proces mod Bukharin og konsorter i marts 1938 – mod en stribe mænd, hvoraf han kendte mange personligt. Blandt diplomaterne var der bred enighed om, at retsagerne beviste eksistensen af et stort komplot mod Stalin-regimet, konstaterer hans noter. Det var ikke det billede de borgerlige medier, og slet ikke den nazistiske propaganda tegnede.

Davies registrerer omhyggeligt det hele. Indbefattet de vurderinger, de sovjetiske repræsentanter, ikke mindst Litvinov, giver udtryk over for ham. Disse er overordentlig præcise – illusionsløse og fremsynede.

Davies' arbejde var en væsentlig del af beslutningsgrundlaget for amerikansk politik. Dokumenterne blev samlet i bogen 'Mission to Moscow'. Den er uvurderlig som kildemateriale til den tid. Af uransagelige grunde er den aldrig oversat til dansk.

Bogen og filmen har været en torn i øjet på det amerikanske antikommunistiske højre og danske bent jensen'er. I McCarthyperioden blev filmen stemplet som kommunistisk propaganda, instruktøren blev sortlistet, Davies kaldt 'medløber' og 'nyttig idiot'. En læsning af bogen viser noget andet: Davies var realist, borgerlig demokrat og antifascist – og forsvarede det kapitalistiske USA's interesser.

Det var Hitlers ambition at opdele Sovjetunionen og sikre sig Ukraine, Hviderusland og den kaspiske olie. Et svækket Rusland i afhæn-

ghedsforhold til Tyskland skulle blive tilbage som en provins i Hitlers 'Neuropa'. Davies tvivlede ikke et øjeblik på, at det ville være Sovjetunionen, som trak det længste strå. Han dokumenterede selv, at Sovjetunionen var forberedt på krigen, og på at vinde den, også hvis det måtte stå alene.

Krigstidsalliancen mellem USA, England og Sovjetunionen, indgået af en liberal demokrat, en ultrakonservativ imperiepolitiker og en kommunistisk statsmand, fortsatte ikke ind i tiden efter krigen. Churchill trak hurtigt jerntæppet ned, og 'demokraterne' i USA og Labourpartiet i UK sluttede front mod kommunismen. USA blev verdensreaktionens centrum og satte nedkæmpelsen af socialismen og folkenes revolutioner øverst på deres globale dagsorden. Koreakrigen var den første store konfrontation.

Stalins tekst skulle have været inkluderet i hans samlede værker. Udgivelsen blev imidlertid stoppet umiddelbart efter den 20. kongres i 1956. Bind 13 – der omfatter tiden frem til 1934 – blev det sidste, som kom.

Den engelsk-amerikanske strategi sejrede – om end først længe efter Stalins død.

I dag er Sovjetunionen – som Hitler drømte om – ikke længere socialistisk, men opsplittet i en række kapitalistiske stater. Ukraine og Hviderusland er under vestlig imperialistisk indflydelse. Kaukasus og Georgien er genstand for intens imperialistisk rivalisering mellem USA, det svækkede imperialistiske Rusland og Den europæiske Union med Tyskland i spidsen.

Dokumenterne fra to andre historiske perioder, som optrykkes her, giver ikke bare forståelse for den rigtige og politik, som Sovjetunionen under Stalin førte, men også vigtig baggrund for det store imperialistiske spil om magt og olie i dag.

Fra 'Mission til Moskva':

5.-kolonnefolkene i Rusland

Et studie i eftertanke - 1941

Af Joseph E. Davies

Joseph E. Davies (1876-1958) var jurist, rigmand, demokrat og rpdgiver for Franklin D. Roosevelt. Han var amerikansk ambassadør i Sovjetunionen 1937-38, hvor han overværede 'Moskva-processerne'.

I 1941 udgav han bogen 'Mission to Moscow' med dokumenter og rapporter til den amerikanske regering fra tiden i Sovjet og til efteråret 1941, efter Hitlers angreb.

Denne 'eftertanke' fra 1941 anbragte han som en slags efterskrift til kapitlet om sagen mod Bukharin m.fl.

På hjemvejen fra starten på juni-semesteret på mit gamle universitet, lagde jeg vejen forbi Chicago og blev bedt om at tale til universitetsklubben dér sammen med studentersamfundene fra Wisconsin. Det var kun tre dage efter Hitler havde invaderet Rusland. En af tilhørerne spurgte: 'Hvad med 5.kolonne-folkene i Rusland?' Så fløj det ud af munden på mig: 'De findes ikke – man skød dem.'

Senere i toget blev denne tanke ved med at rumstere i hovedet på mig. Det var ganske ekstraordinært, når man gav sig tid til at tænke over det, at der i forbindelse med denne seneste nazi-invasion ikke havde været et eneste ord fremme om 'virksomhed indefra', bag de russiske linjer. Der var ingen såkaldt 'intern aggression' i Rusland, som samarbejdede med den tyske overkommando. Hitlers

march til Prag i 1939 blev ledsaget af aktiv støtte fra Henleins organisationer i Tjekkosllovakiet. Det samme var tilfældet under hans invasion af Norge. Der var ingen sudetertyske Henleins', ingen slovakiske Tiso'er, ingen belgiske De Grelle'er, ingen norske quislinger inde i billedet i Sovjet.

Da jeg vendte disse ting i hovedet, slog det ned i mig, at noget af det, som skete i Rusland, mens jeg var der, muligvis antog en ny betydning. Da jeg nåede tilbage til Washington, skyndte jeg mig at genlæse mine gamle dagbogsnotater og gennemgik med udenrigsministeriets tilladelse nogle af mine officielle rapporter.

Ingen af os, der var i Rusland i 1937 og 1938, tænkte på '5.kolonne'-virksomhed. Termen var ikke almindelig. Det er først for ret kort tid siden, at der i vort sprog er kommet ord til beskrivelse af de nazistiske teknikker som '5.kolonne' og 'indre aggression'.

Generelt sagt forventede velinformerede folk, at sådanne metoder kunne blive brugt af Hitler. Men det var sådan noget, som mange mente simpelthen ikke kunne ske for alvor. Det er først i de sidste to år, hvor tyske organisationers virksomhed i dette land og i Sydamerika er blevet afsløret af Dies-komiteén og FBI, og hvor vi har set den virksomhed, som tyske agenter har udfoldet sammen med forrædere i Norge, Tjekkosllovakiet og Østrig, som forrådte deres land indefra i sammenhæng med et planlagt Hitlerangreb.

En sådan virksomhed og sådanne metoder eksisterede og blev åbenbart brugt i Rusland allerede i 1935 som del af den tyske plan for Sovjetunionen.

Det var i 1936, at Hitler holdt

sin nu berømte Nürnberg-tale, hvor han klart antydede sine hensigter med Ukraine.

Sovjets regering var, ser det nu ud til, allerede dengang klart bevidst om den tyske militære og politiske topledelses planer og om den 'indre virksomhed' som fandt sted i Rusland som forberedelse til et tysk angreb på Rusland.

Mens jeg tyggede på denne situation, opfattede jeg pludselig det billede, som jeg skulle have forstået allerede dengang.

Hele denne historie blev fortalt i de såkaldte forræder- eller udrensingsprocesser i 1937 og 1938, som jeg havde overværet og fulgt. Ved endnu engang at undersøge referaterne fra disse sager og også, hvad jeg dengang havde skrevet, ud fra denne nye vinkel, kunne jeg konstatere, at praktisk taget hvert eneste trick, som den tyske 5.kolonne-virksomhed anvender, og som vi nu kender, blev afsløret og blotlagt i tilståelserne og vidneudsagnene, som kom frem i disse retssager mod disse 'quislinge' i Rusland, som selv tilstod at være det.

Det stod klart, at den sovjetiske regering troede på, at denne virksomhed fandt sted, var dybt alarmeret over den, og havde handlet for at knuse dem med stor kraft. Da den tyske invasion kom i 1941, havde den udslettet enhver femte kolonne, som var blevet organiseret.

En anden kendsgerning, som var vanskelig at forstå dengang, men som på baggrund af begivenhederne antager en ny betydning, var den måde, som den sovjetiske regering 'slog ned' på de tyske og italienske konsulater i 1937 og 1938. Det blev gjort på en meget håndfast måde. Der var en følelseskold og næsten brutal mangel

“Mission til Moskva”

på hensyn til de involverede landes finere fornemmelser. Den grund, som sovjetregeringen angav, var at disse konsulater var involveret i en virksomhed, som angik indre forhold, af politisk og undergravende karakter, og at de måtte lukkes af disse grunde. Meddelelserne om retssagerne og henrettelserne (udrensningerne) over hele Rusland det år beskyldte uvægerligt de anklagede for at være skyldige i forræderisk og undergravende aktivitet ved at bistå 'en fremmed magt' med at omstyrte sovjetstaten.

Hver aften efter retssagen kom de amerikanske journalister over på ambassaden til en 'snack' og en øl oven på disse retsmøder, som varede til sent, og vi 'tæskede' dagens forløb igennem. Blandt disse var Walter Duranty og Harold Denny fra *New York Times*, Joe Barnes og Joe Phillips fra *New York Herald Tribune*, Charlie Nutter eller Dick Massock fra Associated Press, Norman Deuel og Henry Shapiro fra United Press, Jim Brown fra International News, og Spencer Williams, som repræsenterede *Manchester Guardian*. Det var en usædvanlig fremragende flok mænd. Jeg kom til at støtte mig på dem. De var til uvurderlig nytte for mig med hensyn til forståelsen og vurderingen af folk, situationer og udviklinger i Sovjet. Jeg havde selv mange gange været anklager og også forsvaret mænd, der var anklaget for kriminalitet, i løbet af min professionelle karriere. Shapiro var også sagfører, og uddannet på Moskvas juridiske fakultet. Hans kendskab til sovjetisk lovgivning var til stor hjælp. Alle de øvrige var godt kendt med de sovjetiske forhold, de fremtrædende personer og russisk psykologi. Vi havde interessante diskussioner, som varede til langt ud på natten.

Alle vi, der var i Moskva dengang, fæstede relativt liden opmærksomhed mod denne side af disse retssager. Nogle af os

kom vist 'for sent til toget'. Helt sikkert skete det for mig. Det er i al fald hævet over enhver tvivl, at vi generelt set fokuserede vores opmærksomhed på den dramatiske magtkamp mellem dem, der var 'in', og dem der var 'out' – mellem Stalin og Trotsky – og på sammenstødet mellem personer og politik inden for den sovjetiske regering, snarere end på mulige tyske femtekolonne-aktiviteter, som vi alle på den tid var tilbøjelige til ikke at regne med.

I mit eget tilfælde burde jeg have vidst bedre, for der var to kendsgerninger, som burde have fået mig på vagt. Jeg var blevet informeret om dem, de andre kendte dem ikke. Den ene fandt sted under en samtale jeg havde kort efter min ankomst til Moskva med en funktionær fra det sovjetiske udenrigsministerium; den anden fandt sted før jeg nåede Moskva, i udenrigsministeriet i Berlin i januar 1937, under en samtale, jeg havde med en tysk viceudenrigsminister.

Den historie, som disse sager oprullede, dokumenterede et billede af femtekolonne og undergravende aktiviteter i Rusland i en hemmelig sammensværgelse med den tyske og den japanske regering, som var forbløffende. Hovedsubstansen i dette vidnesbyrd, som afsløres af referaterne fra retssagen, er følgende:

De vigtigste anklagede havde dannet en sammensværgelse, og havde så sammensværgelsen sig med Tyskland og Japan for at bistå disse regeringer ved et militært angreb mod Sovjetunionen. De gik med på og samarbejdede faktisk om planer for at myrde Stalin og Molotov, og projekterede en militær opstand mod Kreml, som skulle anføres af general Tukhatchevsky, den Røde Hærs næstkommanderende. Som forberedelse af krigen gik de ind på og planlagde konkret og gennemførte faktisk industrisabotage, sprængning af kemifabrikker, ødelæggelse af kulminer, smadring af transportfaciliteter og anden undergravende virksom-

hed. De gik ind på at gennemføre og gennemførte faktisk alle disse ting, som den tyske overkommando forlangte, at de skulle gøre, i overensstemmelse med de instruktioner, de modtog fra denne overkommando. De gik ind på at konspirere og samarbejde med det tyske og det japanske militære efterretningsvæsen, og gjorde det faktisk. De gik ind på at samarbejde med de tyske diplomatiske konsulatrepræsentanter i forbindelse med spionage og sabotage, og gjorde det faktisk. De var med på og overdrog rent faktisk informationer til Tyskland og Japan, som var vitale for forsvaret af Sovjetunionen. De blev indbyrdes enige om og blev enige med den tyske og japanske regering om at samarbejde med disse i krigen mod Sovjeregeringen og oprette en uafhængig mindre Sovjetstat, som ville opgive store portioner af Sovjetunionen: Ukraine og Hviderusland i vest til Tyskland, og kystprovinserne i øst til Japan.

De var enige om, at efter den tyske erobring af Rusland skulle tyske firmaer have koncessioner og have særlige begunstigelser i forbindelse med udvindingen af jernmalm, mangan, olie, kul, tømmer og de øvrige store ressourcer, som Sovjetunionen råder over.

For helt at forstå dette vidnesbyrds karakter og betydning – som jeg personligt overværede – skal det erindres, at kendsgerningerne omkring denne sammensværgelse blev bevidnet af to kabinetsministre af første rang, Finanskommissæren og Kommissæren for udenrigshandel, af en tidligere regeringschef, af to sovjetiske ambassadører, som havde gjort tjeneste i London, Paris og Japan, af en tidligere viceudenrigsminister og af den fungerende udenrigsminister i regeringen, samt af to af de mest fremtrædende publicister og udgivere af de to førende aviser i Sovjetunionen.

For at forstå betydningen heraf – så svarer det til at Finansmini-

ster Morgenthau, viceudenrigsminister Welles, ambassadør Bullitt, ambassadør Kennedy, og præsidentens stabschef Early i dette land tilstod at være gået i ledtog med Tyskland om at samarbejde ved en invasion af De Forenede Stater.

Her er nogle enkelte uddrag af vidnesmålene i den åbne retssag:

Krestinsky, viceudenrigsminister, sagde:

Vi fik en aftale i stand general Seeckt og Hess som betød at vi ville hjælpe Reichswehr med at oprette et antal spionbaser på USSR's territorium ... Som modydelse påtog Reichswehr sig at betale os en understøttelse på 250.000 mark om året som hjælp.

Grinko, finansminister, sagde:

Jeg kendte og havde forbindelse med folk både i den ukrainske organisation og i den Røde Hær, som forberedte at åbne grænsen for fjenden. Jeg opererede især i Ukraine, altså i forhold til de væsentlige indfaldsveje, gennem hvilke Tyskland forbereder sit slag mod USSR.

Rosengolts, handelsminister, erklærede:

Jeg overdrog forskellig hemmelig information til Reichswehrs øverstkommanderende ... Efterfølgende blev der etableret direkte forbindelser af ambassadøren i Rusland, til hvem jeg periodisk gav information af spionagekarakter.

Sokolnikov, tidligere ambassadør i Storbritannien, erklærede:

Japan ville i tilfælde af sin deltagelse i krigen få territorielle indrømmelser i Det fjerne Østen i Amur-regionen og kystprovinserne; med hensyn til Tyskland blev det overvejet at tilfredsstille Ukraines nationale interesser.

Mange af de mindre anklagedes vidnesbyrd fastslog det som en kendsgerning, at de på de hovedanklagedes ordre havde direkte kontakt med de tyske og japan-

ske efterretningstjenester og samarbejdede med dem i systematisk spionage og sabotage; og enten begik eller hjalp og bistod ved talrige forbrydelser. For eksempel indrømmede Rataichak, at han havde organiseret og var ansvarlig for to eksplosioner i Gorlovka kvælstofgødningsværkerne, som medførte enorme tab af værdier og menneskeliv. Pushkin deltog eller tog ansvar for katastroferne på Voskressensk Keminværkerne og Nevsky-værket. Knyazev berettede, hvordan han havde planlagt og gennemført ødelæggelse af troppetog, med store omkostninger i menneskeliv, på baggrund af direkte anvisninger eller instruktioner fra udenlandske efterretningstjenester. Han bevidnede også hvordan han havde modtaget instrukser fra disse udenlandske efterretningstjenester 'om at organisere brande i militærdepoter, kantiner, og ved militærtransporter', og om nødvendigheden af at benytte 'bakteriologiske midler i krigstid med det formål at inficere troppetog, kantiner og hærforlægninger med dødelige bakterier'.

Vidneudsagnene i disse sager involverede og implicerede general Tukhatchevsky og mange højtstående ledere i hæren og flåden. Kort efter retssagen mod Bukharin blev disse mænd arresteret. Disse mænd blev anklaget for under Tukhatchevskys ledelse at have indgået en aftale om at samarbejde med den tyske hærledning ved et angreb på sovjetstaten. Talrige undergravende aktiviteter i hæren blev afsløret ved disse vidneudsagn. Ifølge dette vidnesbyrd var mange af de højest rangerende officerer i hæren enten korrumpere eller var på anden måde ført ind i denne sammensværgelse. Ifølge vidnesbyrdet var der blevet oprettet en fuldstændigt samarbejde i hver eneste tjenestegren, den politisk revolutionære gruppe, militærgruppen og Tysklands og

Japans hærledelser.

Sådan var historien om hvad der faktisk var sket, som den blev afsløret i disse retssager. Der kan ikke herske tvivl om, at myndighederne i Kreml blev yderst alarmeret over de anklagedes afsløringer og tilståelser. Den hast, hvormed regeringen handlede og den gennemførte konsekvens, som den gik frem med indicerer, at den troede, at de var sande. Den fortsatte hovedrengøringen og handlede med den største energi og præcision. Voroshilov, den Røde Hærs øverstkommanderende, sagde:

Det er lettere for en indbrudstyv at komme ind i huset, hvis han har en medsammensvoren, der lukker ham ind. Vi har taget hånd om de medsammensvorne.

General Tukhatchevsky tog ikke til kroningen i London, som han havde planlagt. Det rapporteredes, at han blev sendt af sted for at overtage kommandoen over hæren i Volga-distriktet; men man forstod dengang, at han var blevet fjernet fra toget og arresteret før han nåede frem til sin kommando. Nogle få uger senere, den 11. juni blev han og elleve andre officerer fra overkommandoen skudt oven på deres dom efter en sag en militær krigsret, hvis akter ikke er blevet offentliggjort. Alle disse retssager, udrensninger og likvideringer, som dengang syntes så voldsomme og som chokerede verden, er nu helt klart en del af en kraftfuld og beslutsom bestræbelse fra Stalin-regeringens side på at beskytte sig selv ikke bare mod revolution indefra, men mod et angreb udefra. Den gik i gang med at rydde op og udrense alle forræderiske elementer i landet. Al tvivl blev fejlet væk til regeringens fordel.

Der var ingen femtekolonnefolk i Rusland i 1941 – man havde skudt dem. Udrensningen havde fejlet landet rent og befriet det for forræderi.

J.V. Stalin

Apropos Mr. Morrisons erklæring (1951)

Dette svar på en erklæring fra udenrigsministeren i den britiske Labour-regering Herbert Morrison () blev første gang offentliggjort i Pravda den 1. august 1951, under Koreakrigen. Det var planlagt til at indgå i Stalins Værker. Kun 13 bind af disse blev publiceret. Offentliggørelsen af bind 14 blev annonceret kort før SUKP's 20. kongres i 1956 - men blev bremset efter denne kongres, som betød revisionismens endelige gennemslag i SUKP. Artiklen er blevet oversat til engelsk af det indiske tidsskrift Revolutionary Democracy, Vol. IX, nr. 2, september 2003. Denne danske udgave følger den engelske oversættelse.*

Mr. Morrison har fremsat to sæt problemer: spørgsmål vedrørende den indre politik og spørgsmål vedrørende den eksterne politik.

Indre politik

Mr. Morrison hævder, at der i Sovjetunionen ikke er tale- eller pressefrihed eller personlig frihed.

Mr. Morrison tager sørgeligt fejl. I intet andet land eksisterer en sådan talefrihed, pressefrihed eller personlig frihed, eller organisationer for arbejdere, bønder eller intelligentsiaen som i Sovjetunionen. Ingen steder findes så mange klubber for arbejdere og bønder, så mange aviser specielt for dem som i Sovjetunionen. Ingen steder er arbejderklassen blevet organiseret på så systematisk en måde som i Sovjetunionen. Det er ikke hemmeligt for nogen, at

hele arbejderklassen, bogstavelig talt alle arbejdere i USSR, er blevet organiseret i fagforeninger, ligesom alle bønder er organiseret i kooperativer.

Ved Mr. Morrison dette? Det gør han helt klart ikke. Tilsyneladende har han ikke engang et ønske om at vide noget. Han foretrækker at indhente sin viden fra de klager, som fremsættes af repræsentanterne for de russiske kapitalister, som det russiske folks vilje har fordrevet fra landet.

I USSR er der ingen talefrihed, presse- eller organisationsfrihed for folkets fjender, for godsejerne og kapitalisterne, som er blevet omstyrtet af revolutionen. Der er tilsvarende ingen frihed for uforbederlige tyve, for sabotører sendt fra udlandet på efterretningsopgaver, for terrorister, dræbere og for de forbrydere, som skød Lenin, dræbte Volodarski, Uritski, Kirov, forgiftede Maxim Gorki, Kujbisjev. Alle disse kriminelle, fra godsejerne og kapitalisterne til terroristerne, tyvene, morderne og dem, som

er involveret i undergravende virksomhed, er kun ude på at opnå en eneste ting - at genoprette kapitalismen i USSR, genetablere menneskets udbytning af mennesket og oversvømme landet med arbejder- og bondeblod. Fængslerne og arbejdslejrene er kun til for disse gentlemen og for dem alene.

Er det for disse folk, Mr. Morrison ønsker at opnå ytrings-, presse- og personlig frihed? Tror Mr. Morrison virkelig, at sovjetfolket vil være med på at give disse folk talefrihed, presse- og personlig frihed, det vil sige frihed til at udbytte arbejderne?

Mr. Morrison er tavs om den anden frihed, som har en dybere betydning end ytringsfrihed, pressefrihed osv. Han siger intet om folkets frihed for udbytning, om frihed for økonomiske kriser, fra arbejdsløshed, fra fattigdom. Måske Mr. Morrison ikke er klar over, at alle disse friheder allerede eksisterer i USSR og har gjort det længe. Og det er præcis disse friheder, som er grund-

laget for alle de øvrige friheder og rettigheder. Det er på grund heraf, at Mr. Morrison skamfuldt tier om disse basale friheder, fordi disse uheldigvis ikke eksisterer i England og de engelske arbejdere fortsat lever under udbytten af kapitalisters åg, uanset den kendsgerning, at Labourpartiet i England har været ved magten i de sidste seks år.

Mr. Morrison insisterer på, at Labour-regeringen er en socialistisk regering, og at radioprogrammer, der bliver til under en sådan regering, ikke bør mødes med nogen hindringer fra Sovjets side.

Uheldigvis kan vi ikke være enige med Mr. Morrison. Da Labour-partiet først kom til magten, kunne man formode, at den ville følge socialismens vej. Det viste sig imidlertid siden hen, at Labourregeringen ikke adskiller sig meget fra enhver anden borgerlig regering, som tager sigte på at bevare den kapitalistiske struktur og sikre kapitalisterne betydelige profitter.

I virkeligheden vokser kapitalisternes profit i England fra år til år, mens arbejdernes lønninger er fastfrosne. Labour-regeringen forsvarer derudover dette arbejderfjendske udbytteregimente med alle mulige foranstaltninger, forfølger og arresterer tilmed arbejderne. Kan en sådan regering kaldes socialistisk?

Man skulle have troet, at med Labour-regeringen ved magten ville kapitalistisk udbytning blive elimineret, at der ville blive taget skridt til en systematisk prisnedsættelse for masseforbrugsgoder, og at arbejdernes materielle vilkår ville blive væsentligt forbedret. I stedet ser vi i England, at kapitalisternes profitter vokser, at arbejdernes lønninger bliver frosset fast, og en stigning i priserne for basale varer. Nej, vi kan ikke kalde en sådan politik socialistisk. Hvad angår radioudsendelserne til Sovjetunionen fra England (BBC), så er de, som det er velkendt, især indrettet på at opmuntre fjenderne af sovjetfolket i deres bestræbelser på at genrejse den kapitalistiske udbytning. Det er forståeligt, at Sovjet ikke kan understøtte denne anti-folkelige propaganda, der rent faktisk beløber sig til indblanding i USSR's indre anliggender. Mr. Morrison erklærer, at sovjetmagten i USSR er en monolitisk magt, fordi den kun repræsenterer et enkelt partis magt,

kommunisternes parti. Med den form for logik kan vi sige, at Labour-regeringen også er en monolitisk regering, fordi den repræsenterer et partis magts, nemlig Labour-partiets.

Det er imidlertid ikke det, som er pointen. Pointen er, at kommunisterne i USSR for det første ikke virker i isolation, men i en blok med de partiløse folk. For det andet har kommunisternes parti i USSR's historiske udviklingsforløb vist sig som det eneste antikapitalistiske parti for folket.

I løbet af de sidste tres år har Sovjetunionens folk kunnet iagttage alle de vigtigste partier, som fandtes i Rusland, godsejernes parti (De Sorte Hundreder), kapitalisternes parti (Kadetterne), Mensjevik-partiet (højre-'socialisterne'), de Socialrevolutionæres parti (kulakernes forsvarere), kommunisternes parti. Under de fremadskridende revolutionære udviklinger har vort folk forkastet alle de borgerlige partier og truffet et valg til fordel for kommunisterne, idet det har gjort sig klart, at dette parti er det eneste anti-godsejer-parti og anti-kapitalist-parti. Dette er en historisk kendsgerning, og det er forståeligt, at folkene i USSR fuldstændigt støttede det kommunistiske parti i dets kampe.

Hvordan kan Mr. Morrison imødegå denne historiske kendsgerning? Tror Mr. Morrison, at man blot for et tvivlsomt spil om opposition kan dreje historiens hjul om og lade disse partier genopstå, som er døde for længe siden?

Ekstern politik

Mr. Morrison hævder, at Labour-regeringen står for fred, at den ikke er en trussel mod Sovjetunionen, at NATO er en ikke-aggressiv rustningspagt, at England er tvunget ind på våbenkapløbets vej, fordi Sovjetunionen ikke i tilstrækkeligt omfang har demobiliseret sin hær efter 2. Verdenskrig.

I alle disse påstande fra Mr. Morrison er der beklageligvis ikke en dråbe sandhed.

Hvis Labour-regeringen virkelig står for fred, hvorfor afviser den så en fredspagt mellem de fem magter, hvorfor går den imod en våbenreduktion fra alle stormagters side, hvorfor går den imod et forbud mod atomvåben, hvorfor forfølger den folk, som står for et fredens standpunkt, hvorfor forbyder

den ikke krigspropagandaen i England?

Mr. Morrison ønsker, at vi skal tro ham på hans ord. Men Sovjetfolket kan ikke tro på nogen alene på deres ord, hvem de så end er. De kræver handling og ikke proklamationer.

På tilsvarende vis er Mr. Morrisons påstand om, at USSR ikke i tilstrækkelig grad har demobiliseret hæren efter 2. verdenskrig, temmelig lam. Sovjet-regeringen har allerede erklæret, at den har demobiliseret, at dens hær for nærværende er omtrent af samme størrelse, som den var i fredstiden før 2. verdenskrig. Den engelske hær er på den anden side dobbelt så stor, som den var før krigen. Disse ubestridelige kendsgerninger bliver imidlertid stadig modsagt af højlydte erklæringer uden substans.

Måske Mr. Morrison kunne tænke sig, at USSR havde en hær, som ikke havde brug for våben. Faktisk tager en hær alt for meget fra regeringsbudgettet, og Sovjetfolket ville med glæde gå ind for afviklingen af dets regulære hær, hvis der ikke eksisterede en trussel om krig udefra. Men erfaringen fra 1918-20 har lært os noget andet, at englænderne, amerikanerne, franskmændene (sammen med japanerne) angreb Sovjetunionen og forsøgte at snuppe Ukraine, Kaukasus, Centralasien, Det fjerne Østen og Arkhangelsk-regionen og plagede det i tre år. Dette har vist os, at USSR må opretholde det nødvendige minimum af en hær, så det kan forsvare sin uafhængighed fra de imperialistiske aggressorer. Der findes ikke et eneste historisk eksempel på, at russerne har invaderet engelsk territorium, men historien kender en hel stribe eksempler på, at englænderne har invaderet og erobret russiske territorier.

Mr. Morrison siger, at russerne har nægtet at samarbejde med englænderne omkring det tyske spørgsmål, om spørgsmålet om europæisk genopbygning. Dette er en hvid løgn, og Mr. Morrison kan ikke tro på sine egne ord. Sandheden, som alle kender, er, at det ikke er russerne, som har nægtet samarbejde, men englænderne og amerikanerne, fordi de var klar over, at russerne ikke ville gå med til at genoprette fascisme i Tyskland, ikke ville omdanne Vesttyskland til en base for aggression.

Hvad spørgsmålet om samarbejde om den økonomiske genopbygning af

Europa angår, så har USSR ikke afvist samarbejde, det har tværtimod selv foreslået at gennemføre genopbygningsprogrammet på basis af de europæiske landes lighed og suverænitæt, uden noget diktat udefra, uden diktat fra Amerikas Forenede Stater.

På samme måde er Mr. Morrisons erklæringer om, at kommunisterne kom til magten i de folkedemokratiske lande ved kup, og at Kominform står for voldsmetoder, ubegrundede. Kun folk, som med djævelens vold og magt vil bagtale kommunisterne, kan komme med sådanne udtalelser.

Faktisk kom kommunisterne til magten i de folkedemokratiske lande gennem almindelige valg. Det er klart, at folkene i disse lande satte udbytterne og de udenlandske efterretningsagenter på porten. Det er folkets vilje. Folkets stemme er guds stemme.

Med hensyn til Kominform kan kun folk, som totalt har mistet balanceevnen, påstå, at det bruger voldsmetoder. Kominforms dokumenter er offentliggjort, og vedbliver med at blive offentliggjort. De er kendt af alle og tilbageviser fuldstændigt alle bagvaskende og injurierende udtalelser om kommunisterne.

Det må her understreges, at voldsanvendelse ikke er en metode, som følges af kommunisterne. Tværtimod viser historien, at det faktisk er kommunismens fjender og agenter for andre udenlandske hemmelige tjenester, som praktiserer disse voldsmetoder. For nylig blev Irans premierminister dræbt, og det samme skete med Libanons premierminister og Trans-Jordanens konge. Alle disse drab er gennemført med et eneste mål: en voldelig magtændring i disse lande. Hvem

dræbte disse mennesker? Var det kommunister, Kominforms tilhængere? Det er ganske fornøjeligt at stille dette spørgsmål. Måske Mr. Morrison, som er bedre informeret, kunne hjælpe os med at afklare denne sag?

Mr. Morrison erklærer, at Atlantpagten er en forsvarspagt; den er dannet ikke med aggression som formål, men er tværtimod rettet mod aggression.

Hvis dette er sandt, hvorfor inviterede denne pagts stiftere så ikke Sovjetunionen til at deltage i den? Hvorfor underskrev man traktaten i al hemmelighed, bag Sovjetunionens ryg? Har USSR ikke bevist, at det kan og vil bekæmpe aggression ved at kæmpe imod Hitlers og Japans aggression? Var dets kamp mod aggression ringere end Norges, som er medunderskriver af pagten? Hvordan kan man forklare denne absurditet?

Hvis NATO er en forsvarsalliance, hvorfor var englænderne og amerikanerne så ikke enige i det sovjetiske regeringsforslag om at drøfte denne pagt på udenrigsministerråds-niveau? Er det ikke, fordi Atlantraktaten rummer paragraffer om aggression mod USSR, og at denne pagts stiftere er tvunget til at skjule dette for offentligheden i al almindelighed? Er det ikke, fordi Labour-regeringen har accepteret at gøre England til en militær- og flybase for Amerikas Forenede Stater til angreb på Sovjetunionen?

Det er af den grund, at sovjetfolket gentager, at Atlantpagten er en aggressionspagt rettet imod USSR.

Dette er særlig synligt i de anglo-amerikanske højrekredsers aggressive handlinger i Korea. Der er allerede gået to år, hvor de anglo-amerikanske

tropper lemlæster det frihedselskende og fredelige koreanske folk, ødelægger de koreanske landsbyer og byer, myrder kvinder, børn og de gamle. Kan man betegne disse blodige handlinger fra de anglo-amerikanske styrker for defensive? Hvem kan bekræfte, at de engelske styrker i Korea forsvare England mod det koreanske folk? Ville det ikke være mere ærligt at kalde disse handlinger militær aggression?

Lad Mr. Harrison fremvise blot en eneste sovjetisk soldat, som ville rette sine våben mod noget fredselskende folk. En sådan soldat findes ikke. Og lad Mr. Morrison give en overbevisende forklaring på, hvorfor engelske soldater dræber Koreas fredselskende borgere. Og hvorfor en engelsk soldat dør langt borte fra sit land på fremmed grund.

Dette er grunden til, at sovjetfolket mener, at den nuværende anglo-amerikanske politik antænder en ny verdenskrig.

Pravda 1. august 1951.

Oversat til engelsk efter: L.K. Grigoriev, 'Stalin. Sobytiya i dokumenty', opyt historiko-arkhivnogo, kontrpropagandistskogo i filosofskogo issledovaniya, Electronic Publications, Moscow 2002, pp. 46-50.

(*) Clement Atlees Labour-regering blev dannet i 1945. Herbert Morrison (1888-1965) var udenrigsminister i 1950-51, indtil regeringens fald. Den tilsluttede sig den amerikanske koldkrigs-politik, deltog i NATO og førte Storbritannien ind i Koreakrigen. I USA firedobledes militærbudgettet mellem 1950 og 53. De europæiske NATO-lande øgede deres militæruddgifter med 50 pct. alene i 1950-51.

Arbejderpartiet Kommunisternes 2. kongres og de kommende opgaver

Som forelagt APK's 2. kongres, april 2003

Da Arbejderpartiet Kommunisterne blev stiftet i april 2000 som resultat af en grundig forbedelsesproces, der gjorde status over den kommunistiske bevægelses erfaringer i Danmark og internationalt i det 20. århundrede, erklærede vi, at med partistiftelsen var grundlaget for det 21. århundredes kommunistiske parti i Danmark blevet skabt. De tre år siden den stiftende kongres har bekræftet dette, og partiet har som ledetråden i sit arbejde i denne periode haft udformningen og styrkelsen af det nye marxistisk-leninistiske kommunistiske parti, som er en forudsætning for virkeliggørelsen af revolutionen og socialismen i Danmark.

Med vedtagelsen af partiprogrammet *'Manifest for et socialistisk Danmark'*, handlingsprogrammet, vedtægterne og de øvrige programdokumenter, med valg af ledelse og med fastlæggelsen af de kommende opgaver for partiet begyndte APK efter kongressen et omfattende arbejde for at føre kongressens beslutninger ud i livet. Det styrkede sin virksomhed på en række af klassekampens fronter med henblik på at placere partiet centralt i arbejderklassens kamp og rodfæste det i arbejderklassen, den kæmpende ungdom og blandt det store flertal af danskere, som rammes af den kapitalistiske offensiv: af krigspolitikken, af opbygningen af den Europæiske Union som en ny imperialistisk supermagt, af det nyliberale generalangreb på tilkæmpede rettigheder og resultater.

På trods af sin lidenhed og på trods af den konstante antikomunistiske hetz, som har fulgt partiet, har det fra sin start opfattet sig som den revolutio-

nære handlings parti og set det som sin opgave at gå i spidsen for og rejse arbejderne og det store flertal til kamp imod imperialism, krig, skærpet udbytning og undertrykkelse.

Kun gennem deltagelse i massekampen og revolutionære aktioner i overensstemmelse med den foreliggende situation i klassekampen og styrkeforholdet mellem klassekræfterne kan det kommunistiske parti opnå tillid i en arbejderklasse, der er blevet afpolitiseret og desillusioneret af reformistisk og revisionistisk forræderi, ikke bare i socialdemokratisk eller socialistisk dragt, men tilmed i kommunistisk forkledning. Partiets analyse af klassekampen og dens udvikling og udarbejdelsen af en taktisk plan i dens skiftende situationer, på basis af programmet, er styrende for partiets indsats – og styrende for opbygningen og udviklingen af partiet selv.

APK var derfor i stand til at udskille det egentlige indhold i begivenhederne omkring den 11. september 2001, der betød indledningen til imperialismens globalisering med militærmagt, til den amerikanske imperialismes fremstød for at etablere sig som det 21. århundredes verdensbesker, som de riges krig mod verdens fattige, og som et påskud for at intensivere undertrykkelsen af den politiske protest og arbejderklassens og de revolutionære kræfters globale kamp.

På mange måder har vi set en tilsvarende situation, som udviklede sig i 1930'erne med fascismens gennembrud og udløsning af den 2. verdenskrig. Vi har set en situation, hvor Den kolde krig – af nogle kaldt 'Den 3. verdenskrig' –

er gledet over i en ny langvarig krigstilstand, kaldet 'krigen mod terror', og også betegnet som Den 4. verdenskrig: USA-imperialismens og de multinationale koncerners fremstød med alle midler for at beherske og kontrollere verdens folk og nationer.

APK prioriterede udviklingen af massemodstanden mod imperialismens krige, den imperialistiske globalisering og dens negative konsekvenser i form af angrebene på de arbejdende levevilkår og indskrænkningen af de demokratiske rettigheder som den helt centrale opgave og satsede kraftigt på udviklingen af en ny fredsbevægelse til afløsning af den gamle, revisionistisk ledede og affældige fredsbevægelse, som var brudt sammen med Sovjetunionens opløsning. Perspektivet var udviklingen af en egentlig massebevægelse mod USA's krige, den imperialistiske globalisering og den lydige danske medvirken under både Nyrop- og Fogh-regeringen.

På dette grundlag vandt APK en vigtig rolle i udviklingen af modstanden mod Bushs 'terrorkrig', i modstanden mod krigen i Afghanistan og dansk krigsdeltagelse, i kampen mod den israelsk-amerikanske aggression, besættelse og undertrykkelse af det palæstinske folk og i kampen mod udløsningen og gennemførelsen af den illegitime og folkeretsstridige krig og besættelse af Irak.

Ved at arbejde for en platform og organisatoriske former, som kunne rumme og samle hele modstanden mod krigen, uanset forskelle i ideologi og politik i øvrigt, har APK givet et væsentligt bidrag til, at den største folkelige bevægelse, siden EU-modstanden udviklede sig i begyndelsen af

APKs 2. kongres

1970'erne og siden modstanden mod Vietnam-krigen, er blevet skabt.

Af særlig betydning er udformningen af en antikrigs-bevægelse, som både er en del af den storslåede globale krigsmodstand og som rejser de centrale spørgsmål og angriber de centrale mål i det officielle Danmarks krigsanstifter-politik, som understøttes af landets største multinationale koncern A.P. Møller og de afgørende dele af monopolkapitalen.

Den ny antikrigsbevægelse, som for alvor kom til syne som en global kraft op til udløsningen af Irak-krigen, og som manifesterede sig som en mangemillionbevægelse verden over på den historiske aktionsdag den 15. februar 2003, har bevirket en radikaliserings af hele klassekampen, som ikke er set i adskillige årtier, og som vil have langtrækkende betydning. Ikke mindst for en ny generation af unge, som gennem denne kamp inddrages i den globale modstandskamp mod det imperialistiske udbytningssystem og vækkes til protest og aktivitet.

APK vil i den kommende periode søge at fastholde og udvikle modstanden mod USA-imperialismen og dens krigskoalition, mod dansk deltagelse i krig og besættelse og mod, at arbejderklassen og det brede flertal i befolkningen skal bære byrderne af økonomisk krise og imperialistisk krig i form af sociale nedskæringer, faldende realløn, forringede levevilkår og indskrænkning af de demokratiske rettigheder og retten til protest.

USA-imperialismen og dens krigskoalition søger sig nye mål for og har blikket rettet mod at tegne et helt nyt kort over Mellemøsten. Den er i gang med at konsolidere besættelsen af Irak, Afghanistan og Palæstina. 'Krigen mod terror' udstrækkes til andre kontinenter og lande som

Filippinerne, Colombia og Venezuela. Den imperialistiske globalisering forstærkes. Reaktionen marcherer i alle lande.

Den nye antikrigsbevægelse og antiglobaliseringsbevægelsen må udvikles i retning af en egentlig antiimperialistisk bevægelse, vendt imod den amerikanske imperialisme og dens krigskoalition, mod al imperialisme og al reaktion, i solidaritet med arbejderklassens og folkernes modstandskamp og revolutionære kamp, der som sit banner har kampen for en anden verden, en socialistisk verden.

Der findes opportunistiske kræfter, som vil opstille udviklingen af den Europæiske Union – supermagten 'Europas Forenede Stater' – op som et alternativ til den amerikanske imperialismes globale dominans. Det udgør imidlertid ikke noget alternativ for arbejderklassen, de europæiske folk eller verdens folk. Monopolernes 'Forenede Europa' drømmer selv imperialistiske supermagtsdrømme, som den p.t. svagere part i forhold til den dominerende rival, den amerikanske imperialisme. EU er en fjende af arbejderklassen og folkene verden over – og APK vil forsætte og forstærke sin aktivitet i kampen mod EU-forfatning og militarisering af EU med henblik på dansk udtræden af dette gamle imperialistiske og kolonialistiske Europa, der søger at pynke facaden.

Dermed afviser vi ikke nødvendigheden af at udnytte modsætningerne imperialistmagterne indbyrdes, som skærpes uophørligt, til gavn for folkene og verden.

Under den nuværende økonomiske verdenskrise, som fortsat uddybes, og som rammer Danmark hårdt, med massearbejdsløshed, faldende realløn og samtidige sociale nedskæringer, slås vi for at lade de rige betale for krise og krig, for at rejse en stadig

stærkere bevægelse i arbejderklassen og den brede befolkning mod Fogh-regeringens og de herskendes politik. Med Fogh-regeringens og folketingsflertallets beslutning om dansk deltagelse i den ulovlige krig mod Irak har den overskredet alle grænser, selv for en reaktionær regering. Den skal væk – og krigsforbryderflertallet stilles til ansvar, på alle måder.

Under Fogh-regeringen har den socialdemokratiske styrede fagbevægelse udvist komplet manglende både evne og vilje til at forsvare arbejderne og deres interesser. Den socialdemokratiske fagbevægelse er i krise, og APK arbejder for, at der opbygges en kæmpende og slagkraftig fagbevægelse i opposition til LO-toppen og det faglige bureaukratis korrupte og fallitte linje, som tjener det herskende borgerskabs interesser.

Ungdommens kamp rummer mange og store perspektiver. Den nuværende ungdom har kastet sig ud i en omfattende kamp mod nedskæringer og ændringer i reaktionær retning på skoler, gymnasier, universiteter og øvrige uddannelsessteder og har ikke mindst aktioneret over hele landet i forbindelse med krigen mod Irak. Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund DKU har været en aktiv kraft i udløsningen af ungdommens kamp og vil fortsætte sit arbejde med at mobilisere og organisere den i alle retninger – og med at opbygge den nødvendige stærke revolutionære ungdomsorganisation.

I sine tre første år har APK opnået en række vigtige fremgange med hensyn til at opbygge og konsolidere partiet selv: Det har udvidet sig på landplan og har rekrutteret en del nye medlemmer, ikke mindst unge. Det har udgivet centralorganet Kommunistisk Politik, som er blevet et vigtigt redskab i klassekampen, opbygget en velbesøgt daglig

udgave af den i form af Netavisen (www.kpnet.dk) og har udviklet en række andre vigtige hjemmesider. Det har opbygget et trykkeri og er begyndt at udgive bøger og pjecer i stadig større omfang.

Et stort arbejde står foran partiet med hensyn til at udvide dets rækker med mange nye unge klassekæmpere og kampvillige arbejdere. Mulighederne herfor bliver stadig større i takt med den skærpede klassekamp og voksende radikalisering. Gennem en lang række offentlige og halvoffentlige møder omkring partiets politik, organisering af særlige studiekreds- og mødevirksomhed og ikke mindst gennem afholdelsen af seminarer, 1. maj-arrangementerne og gennemførelsen af den årlige revolutionære sommerlejr skabes rammer for at knytte en stadig voksende kontaktflade af venner og sympatisører til partiet.

APK har på grund af sin indsats i klassekampen opnået at blive en respekteret kraft blandt venstrekræfterne. I en række sammenhænge har partiets linje for at skabe enhed i klassekampen omkring centrale kampspørgsmål været frugtbar og medført et positivt kampfællesskab med en række venstrefløjsorganisationer. Samtidig er denne linje blevet imødegået og bekæmpet af en række revisionistiske kræfter, i f.eks. Enhedslisten og i de revisionistiske 'kommunistiske' organisationer DKP/ML, KPID og DKP, som i praksis opfatter den revolutionære marxisme-leninisme som deres hovedfjende, og hvis parlamentsfikserede og opportunistiske politik uvægerligt splitter massekampen.

DKP/ML og KPID er ved at slå kludene sammen og proklamere sig som 'det kommunistiske parti' i Danmark. Dette projekt er dømt til at mislykkes, fordi det bygger

på den samme ideologi, politik og organisationsopfattelse, som førte til det revisionistiske DKP's sammenbrud i slutningen af 80'erne.

APK vil fortsat praktisere en smidig og principfast enhedspolitik – og samtidig afsløre den revisionistiske politik og de revisionistiske organisationers fejlkurs og de skader, de påfører arbejderklassens kamp og den revolutionære bevægelse.

APK deltager ikke i et forsøg på at skabe en alliance med Socialdemokratiet med henblik på at bringe det tilbage ved regeringsmagten. Socialdemokratiet har bevist, at det er et borgerligt parti, i perioder monopolkapitalens foretrukne regeringsparti, et proimperialistisk og reaktionært parti.

Også af denne grund kan vi ikke ved valg støtte Socialistisk Folkeparti eller Enhedslisten, som er de to mindre socialdemokratier i dansk politik.

APK er en del af den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse og deltager aktivt i Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (IKMLPO), som har stor betydning for udbredelsen af en kommunistisk politik i overensstemmelse med det 21. århundredes betingelser på verdensplan.

I oktober 2002 var APK vært for den årlige verdenskonference for medlemsorganisationerne, med deltagelse af 17 partier og organisationer fra alle kontinenter.

Også i den kommende periode vil APK styrke sit arbejde og sin indsats i forhold til Den Internationale Konference og samtidig udvikle de bilaterale forbindelser til broderpartierne.

* * *

Fra partiets 2. kongres konstate-

rer vi, at APK med held er begyndt at udføre det gigantarbejde, som partistiftelsen definerede. På en hel række områder er der opnået betydningsfulde og positive resultater.

Der er også mangler og svagheder i arbejdet. Omstillingen fra partiforberedelse til omfattende deltagelse i klassekampen har ikke været uden vanskeligheder og har stillet store krav til opbygningen af partiorganisationerne. Der har været tendenser til at fokusere væk fra det partibyggende arbejde, organisationsarbejde og det økonomiske arbejde også ud over, hvad der var nødvendigt og rigtigt i en situation, hvor megen opmærksomhed og mange kræfter er blevet brugt ikke mindst i antikrigsbevægelsen, og hvor en række partiopgaver i forvejen har måttet gennemføres med et absolut minimum af kræfter.

Det er derfor af stor betydning, at partiet i forlængelse af den 2. kongres styrker arbejdet med at revolutionere grundorganisationerne, så de overalt kommer til at fungere som centrer for hele partiets virksomhed i klassekampen og partiopbygningen, at der lægges vægt på skoling og uddannelse af en række nye dygtige partiledere, at den professionelle del af partiapparatet udvides – og ikke mindst at arbejdet med sympatisører og optagelse og uddannelse af nye medlemmer intensiveres kraftigt. Samtidig sætter partiet sig dristige mål for at udvide sin organiserede tilstedeværelse overalt i landet.

Den 2. kongres konstaterer, at situationen er positiv for partiet. Det står enigt på marxismen-leninismens grund, forenet omkring programmet og løsningsgen af de store opgaver, det har stillet sig.

**Frem mod et styrket APK!
Leve APK's 2. kongres!**

EN ANDEN VERDEN ER NØDVENDIG:

STOP IMPERIALISMEN! SOCIALISMEN ER FREMTIDEN!

Som forelagt på APK's 2. kongres, april 2003

Den leninistiske analyse af imperialismen som kapitalismens sidste og højeste stadium beviser sin gyldighed og aktualitet i de dramatiske udviklinger, som verden gennemløber i disse år.

Imperialisme betyder *reaktion over hele linjen*, konstaterede Lenin. Åndelig reaktion, uhæmmet militarisme, stadig mere udtalte snyltende og parasitære træk ved imperialismen – det er det egentlige indhold af den såkaldte 'Ny verdensorden' og 'Det ny amerikanske århundrede', dikteret af den amerikanske imperialisme, og af den imperialistiske 'globalisering', dikteret af de multinationale selskaber på folkenes regning. Det har ført arbejderklassen og folkene ud i en situation, der udgør en trussel for selve klodens overlevelse, en situation af permanent global krig og kaos. Det er en verden, hvor aggression og terror er nøgleordene, hvor det er jungleloven og 'den stærkes ret', der råder, og hvor en international orden, baseret på lighed, retfærdighed og en bæredygtig udvikling under det nuværende globale politiske og økonomiske system – det kapitalistiske system – viser sig at være en utopi, en teoretisk og praktisk umulighed.

Dette understreges af eksistensen af en økonomisk verdenskrise, der nu har ramt også den amerikanske og de vesteuropæiske landes økonomier hårdt – med produktionsnedgang, massearbejdsløshed og nedskæringer af de sociale budgetter som følge. Dybden af krisen understreges også af den kendsgerning, at det herskende monopolborgerskab i de imperialistiske lande ikke bare søger at vælte krisens byrder over på befolkningernes flertal for at sikre de kapitalistiske profitter, men er slået ind på den

traditionelle sidste vej ud af krisen for kapitalismen: krigens og aggressionens vej. Kapitalismens almene krise, som er vævet sammen med den nuværende akutte overproduktionskrise, skærpes yderligere af, at de ledende imperialistmagter har erklæret verden en permanent tilstand af krig.

Dette er et slående udtryk for imperialismens totale forrådnelse. Mens en stor del af klodens befolkning ikke kan spise sig mæt, lider af sult, mangel på vand, dør af helbredelige sygdomme bliver der scoret enorme profitter på nøden og elendigheden, på krig og på ødelæggelse. På denne ene pol findes nogle tusinde milliardærer i verdens rigeste lande, som kontrollerer verdens skæbne, på den anden side milliarder af fattige, som knap og nap overlever for under 1 dollar om dagen.

Globaliseringen – etableringen af monopolernes diktatur over alt og over alle, overalt i verden – har ført til en hurtig uddybning af uligheden, af kløften mellem rige og fattige lande og mellem rige og fattige overalt i verden.

Den nuværende verdenssituation er kendetegnet ved en kraftig skærpelse af alle kapitalismens grundlæggende modsætninger – modsætningen mellem arbejderklassen og bourgeoiset, mellem imperialismen og de undertrykte folk og nationer, mellem imperialistmagterne indbyrdes og mellem det aggressive, kriseplagede, rådende og døende verdenskapitalistiske system og folkenes forhåbninger om en anden og bedre verden.

Den amerikanske imperialisme er gået i offensiven for at gennemføre den imperialistiske globalisering med militærmagt og etablere

amerikansk kontrol over alle regioner i verden, det fuldstændige amerikanske verdensherredømme under overskriften 'Projekt for Det Ny Amerikanske Århundrede' (PNAC). Den amerikanske imperialistiske supermagt, p.t. verdens eneste supermagt, vil på basis af den tilgrundliggende militærdoktrin – Bush-doktrinen – sikre amerikansk militær, politisk og økonomisk kontrol med alle strategisk vigtige områder og ressourcer gennem en uhæmmet oprustning, knusende militær overmagt på landjorden, i verdenshavene og i luften, og gennem suveræn kontrol over et militariseret verdensrum. Bush-doktrinen er en utilsløret fascistisk doktrin, som giver USA 'ret' til at gennemføre 'forebyggende krige' mod stater, som ikke udgør en trussel mod USA, og gennemtvunge såkaldte 'regimeskift'. Den udelukker end ikke brug af atomvåben.

Den amerikanske imperialisme tåler ingen supermagtsrivaler og ingen konkurrenter, men vil realisere en 'unipolær verden', domineret af USA alene. USA afviser konkurrenternes snak om en 'multipolær verden', dvs. en verdensorden baseret på overenskomster mellem USA og de øvrige imperialistiske stormagter EU, Rusland, Kina og Japan. Derfor har USA saboteret eller tilsidesat en række aftaler og institutioner, som blev opbygget efter 2. verdenskrig og under den såkaldt kolde krig, og herunder henvist FN til en sidelinje.

Siden 11. september 2001 har USA-imperialismen kastet verden ud i en tilstand af permanent krig, betegnet af USA som en 'krig mod terror', men som i realiteten er en imperialistisk verdenskrig mod verdens folk og nationer for ameri-

kansk verdensherredømme. Dens vigtigste partner er den zionistiske terrorstat Israel, som drømmer om et Storisrael, baseret på stadig undertrykkelse af palæstinenserne og deres ret til en fri og uafhængig statsdannelse. Den anglo-amerikanske imperialistiske alliance er samtidig holdt i live og udbygget, først med Margaret Thatcher, nu med Tony Blair.

Først angreb USA sammen med en krigskoalition Afghanistan under påskud af 'kamp mod terrorisme', Al-Qaeda og Osama bin-Laden. Det virkelige mål var at etablere kontrol over det strategisk vigtige centralasiatiske land med henblik på at etablere sig på dette kontinent og sikre sig en permanent tilstedeværelse i nærheden af det olierige Kaukasus. Resultatet af denne krig var en permanent besættelse, installationen af en marionetregering i Kabul – og et samfund i kaos og anarki, underkastet alle former for lovløshed. Løfterne om demokrati og social fremgang for den afghanske befolkning er ikke blevet holdt.

Samtidig havde Ariel Sharons bevidste provokation af palæstinenserne udløst en ny intifada, som gav Israel påskud for at skrotte den såkaldte Oslo-fredsproces og forstærke undertrykkelsen af det besatte Palæstina, finansieret af faste multimilliard-dollar tilskud fra USA. Den israelske terrorstat har med amerikansk accept og støtte rustet sig med alle mulige masseødelæggelsesvåben, indbefattet atomvåben, og afprøver de nyeste våben og besættelsesteknikker på palæstinenserne.

Det har altid været zionistisk politik at forhindre skabelsen af et frit og uafhængigt Palæstina. Hvis USA og Israel accepterer en formel palæstinensisk statsdannelse, vil det være som et appendiks til både USA og Israel, en ikke-levedygtig vasaalstat. Dette er indholdet i det amerikanske 'tilsagn' om en 'proces hen imod

en statsdannelse'. Muligheden for tvangsfordrivelse af palæstinenserne i stort tal fra de besatte områder i Vestbredden og på Gaza holdes stadig åben.

Undertrykkelsen af palæstinenserne grundlæggende rettigheder og retten til selvstændig statslig eksistens har været et nøglespørgsmål i mere end fem årtiers konflikt i Mellemøsten. Israel har med amerikansk støtte i alle disse år tilsidesat FN's resolutioner om palæstinenserne rettigheder og opretholdt en permanent besættelse og tilstand af terror.

Nu er den aggressive amerikansk-israelske politik over for Mellemøsten og den arabiske verden gået over i en ny fase: Med den ulovlige og ryggesløse krig mod Irak, som sigtede mod at tilintetgøre Saddam Hussein-regimet og etablere en militær besættelse og installere en amerikansk lydregering i det olierige land, er USA, Israel og den gamle mellemøstlige kolonimagt UK gået i gang med at nytte kortet over Mellemøsten. Efter Irak trues Syrien og Iran med krig – og også proamerikanske lydstaten som Saudiarabien er i søgelyset for at etablere en nyordning i Mellemøsten, der skal sikre permanent amerikansk (og dermed israelsk) dominans i regionen og amerikansk kontrol med verdens største olieressourcer. Mellemøsten står over for en ny kolonialisme i form af en imperialistisk stormagtskoalition af gamle og nye kolonimagter.

Krigen mod Irak, der blev udløst i strid med folkeretten og FN's charter, er en klassisk imperialistisk røverkrig, en kolonikrig om magt og olie. Som i Afghanistan var dens virkelige formål at vælte et regime, som USA-imperialismen ville have fjernet, og erstatte det med et pro-amerikansk styre. Påskuddene om 'afvæbning af Saddam' og 'fjernelse af masseødelæggelsesvåben', der angiveligt skulle udgøre en trussel mod verdensfreden, er blevet afsløret som

en tynd fernis over et erobrings-togt, der har sat USA og de amerikanske olieselskaber i besiddelse af den irakiske olie og givet våbenindustrien og andre industrier fabelagtige kontrakter til ødelæggelse og 'genopbygning', til privatiseringer af samfundsværdier og fordeling af krigsprofitter.

Den ulovlige krig er blevet forvandlet til en ulovlig besættelse under et amerikansk-ledet militærdiktatur, der skal bane vejen for et irakisk lakajregime efter den 'afghanske model'.

Irak og irakerne har betalt en enorm pris for de ny koloniherrers anden Golfkrig. Efter katastrofen i 1991 – hvor Irak var det første mål for den amerikanske imperialismes bestræbelse på at etablere den såkaldte 'Ny Verdensorden' – fulgte 12 års forbryderiske sanktioner i FN's navn, påtvunget af USA, der krævede mere end halvanden million døde. Nu er Irak igen blevet udsat for en gigantisk krigsforbrydelse, der har kostet titusinder af irakere livet, ødelagt en stor del af infrastrukturen, udløst en nymiljøkatastrofe, og på amerikansk tilskyndelse har åbnet for plyndringer, kaos og anarki – indbefattet af den uvurderlige kulturelle arv fra 'menneskehedens vugge'.

Krigen i Irak har været en forsøgsarena for afprøvning af det nyeste krigsudstyr og Pentagons nyeste lynkrigsstrategi. Der blev nedkastet flere bomber over en forsvarsløs nation og befolkning på kortere tid end nogensinde før i verdenshistorien, indbefattet klyngebomber, DU-bomber og andre ulovlige masseødelæggelsesvåben.

Det har udløst en humanitær katastrofe, som langt fra er slut, selvom krigen angiveligt er det. Irakerne vil i årtier fremover komme til at lide under den amerikansk-britiske krigsforbrydelse, som krigen var – og som kun Danmark, Australien og Polen derudover tog aktiv del i.

George W. Bush, Tony Blair,

Anders Fogh og de øvrige politisk ansvarlige for denne kriminelle handling mod freden og folkene skal drages til ansvar herfor.

Optakten til Irak-krigen bragte modsætningerne mellem imperialistmagterne indbyrdes frem i det åbne. Den snævre imperialistiske krigskoalition anført af USA besluttede at gennemføre den planlagte krig trods modstanden fra Tyskland-Frankrig, Rusland og Kina. Dermed understregede Bushs USA, at det ikke vil dele imperialist-rovet med nogen. De franske, tyske og russiske 'interesser' i Irak bliver nu opslugt af USA og dens 'koalition'. Disse 'tabende' imperialistmagter har forsøgt at få FN på banen og bringe det til at spille en hovedrolle i 'genopbygningen af Irak', men er blevet afvist af USA, som kun vil give FN en rolle som administrator af nødhjælp. En besættelse af Irak i FN's navn ville give både krigen og besættelsen et falsk skær af legitimitet. Der er imidlertid intet, der kan legitimere denne røverkrig.

Det irakiske folk valgte at kæmpe mod invasionsstyrkerne for at drive dem på porten, men blev underkuet af den overlegne ildkraft, af terror mod civilbefolkningen i stor skala og af forræderi.

Det har ikke opfattet krigen som en befrielse, men som en besættelse – og gør det også efter Saddam Hussein-regimets fald, hvor besættelsesmagten er blevet mødt af demonstrationer, protester og aktioner under forsøget på at etablere et amerikansk militærdiktatur med en 'overgangsregering' med irakisk fernis.

Den amerikanske imperialismes krig mod lande og regimer, den ønsker udskiftet med vasalstater, foregår under påskud af at sikre 'demokrati' og 'social fremgang' og som en kamp mod 'terrorisme' og 'masseødelæggelsesvåben'. Intet sted fører det til frihed eller demokrati, men til socialt kaos, ødelæggende borgerkrige, gang-

APKs 2. kongres i april 2003 valgte ledelse.
Dorte Grenaa genvalgtes som formand.

ster- og krigshøvedingevirksomhed, til paralyserede samfund og knuste lande og mennesker.

USA og den vestlige koalition sætter sig ikke bare ud over folkeretten, men forsøger med 'Pax America' i monopolernes interesse at knæsette nye internationale værdimålestokke og tildele imperialismen nye 'rettigheder' – som supermagten USA's 'ret til at føre angrebskrige' til fornægtelsen af den nationale selvbestemmelsesret som en central del af folkeretten med et umiskendeligt indhold: ethvert folk og enhver nations ret til at afgøre sin egen skæbne uden indblanding af udenlandske magter. De historiske erfaringer med amerikansk aggression viser, at de 'nye' imperialistiske principper ikke bringer fremgang, men nøjagtig som i kolonitiden, og dengang imperialismen endnu var ung, fører til undertrykkelse, slavebinding og udplynning af de folk og nationer, som bliver ofre for imperialismens og nykolonialismens rådne doktriner og morderiske praksis.

En række af de globalt fungerende institutioner som IMF, Verdensbanken og WTO har afsløret sig som instrumenter i imperia-

lismens, og i særdeleshed USA's hænder. Irak-krisen afslørede skrøbeligheden i det FN, som blev opbygget efter 2. verdenskrig. USA's politik over for FN er klar: Intet kommer over eller ved siden af USA, FN har kun en rolle at spille, hvis det også kan bruges som et redskab af USA – ellers kan det stå på sidelinjen eller højst blive en fordelingscentral for nødhjælp. De øvrige imperialistmagter sværger i øjeblikket til FN, fordi det kan være et redskab for en verden domineret af aftaler mellem imperialistmagterne i fællesskab, en såkaldt 'multipolær' verden. Irak-krigen viste, at FN ikke er i stand til at leve op til sin fremmeste forpligtelse: at sikre verdensfreden, at forhindre aggression.

Af alle disse grunde befinder FN og hele sættet af efterkrigstidens aftaler og alliancer sig i krise, hvor den amerikanske imperialisme søger at fastlægge en ny global lov.

USA's forsøg på at etablere sit fuldstændige og urokkelige verdensherredømme skærper modsætningerne mellem imperialistmagterne indbyrdes, som alle søger at sikre deres interesser. USA tåler ingen konkurrenter –

og vil holde EU, Rusland, Kina og Japan i et afhængighedsforhold, baseret på overlegen militær styrke. Optakten til Irak-krigen afslørede, hvor dybt disse modsætninger stikker. Der er imidlertid ingen grund til nære illusioner om, at f.eks. EU eller en kombination af de andre imperialistmagter udgør et 'progressivt alternativ' til USA-imperialismen. Modstanden mod USA-imperialismen, krigen og den imperialistiske globalisering kommer ikke fra disse magter, som selv drømmer om en førsteplads i verden. Den kommer fra, hvad der er blevet betegnet som 'den anden supermagt' – fra folkene, der bekæmper imperialismen, krig og reaktion, og som den 15. februar viste sig som en global bevægelse af enorm styrke. Uden denne bevægelse, som har udviklet sig som en uafhængig og selvstændig bevægelse, der ikke er koblet på nogen imperialistisk stormagts politik, ville også modstanden mod krigen fra de magter, der modsatte sig den, have været svag og ubetydelig.

Det er denne bevægelse, der yderligere udviklet som en front mod imperialismen, krig og reaktion kan udtrykke folkenes globale solidaritet og blive et vigtigt redskab til realiseringen af deres forhåbninger til en anden verden.

Den økonomiske krise, den imperialistiske globalisering, krigen og den stadig accelererende elendighed har skabt en situation, hvor folkenes harme og krav om et andet samfund vil sætte sig igennem. I mange lande, på alle kontinenter, eksisterer der revolutionære situationer – hvor de herskende ikke kan fortsætte med at regere på den gamle vis, og hvor de beherskede ikke længere vil lade sig regere på denne vis. Om disse revolutionære situationer bliver udløst i revolutioner og arbejdernes og folkets magterobring, er i første række afhængig af eksistensen af stærke marxistisk-leninistiske kommunistiske partier med en stærk forankring i arbejderklassen og folket. Ellers kan de glide over i permanent kaos og indre konflikter, der ikke betyder

et opgør med det borgerlige klassediktatur og imperialismens diktat. Argentina, Colombia, Ecuador og en række andre latinamerikanske lande befinder sig på grænsen til revolution. Det samme gælder en række lande i Asien, i Mellempøsten og andre steder.

Spydspidsen i imperialismens militære, politiske og ideologiske aggression retter sig altid mod arbejderklassens og folkenes revolutionære kamp. Og det er der, det trækker op til den store styrkeprøve: Hadet til USA-imperialismen i særdeleshed og imperialismen i almindelighed verden over er enormt. Kravet om en anden national og international udvikling er rodfæstet i millioner af menneskers bevidsthed, som er begyndt at organisere sig til kamp.

Det er det, som i sidste ende bærer fremtiden i sig: En anden verden er mulig. En verden uden udbytning og undertrykkelse. Det kan kun være socialismens verden.

Teoretisk tidsskrift for APK

Ansvarshavende red.
Dorte Grenaa

**Adresse:
Orientering**

C/O Kommunistisk Politik
Ved Sønderport 18
2300 Kbh. S.

Telefon:

35 43 49 50
22 17 24 80

e-mail: apk@apk2000.dk

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE